

## ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αριθμ. Βουλ. 1608/2006

Το Δικαστικό Συμβούλιο του Στρατοδικείου Αθηνών που συγκροτήθηκε από τους Δικαστές:

1. Γόγολο Ζώη Στρατιωτικό Δικαστή Β', Προεδρεύοντα που αναπληρώνει τον κωλυόμενο Προεδρεύοντα Δικαστή του Στρατοδικείου και τους αρχαιότερους Δικαστές.

2. Παπαδακάκη Νικόλαο Στρατιωτικό Δικαστή Β', και

3. Δούκα Δημήτριο Στρατιωτικό Δικαστή Β', Εισηγητή που ορίσθηκαν από τον Προεδρεύοντα.

Συνεδρίασε στο Γραφείο του Προεδρεύοντος την 29 Δεκεμβρίου 2006.

Στη Συνεδρίαση παρίστατο ο Εισαγγελέας Στρατιωτικός Δικαστής Β' Λέκκας Γεώργιος, Αντεισαγγελέας και ο Γραμματέας Τχης (ΔΓ) Κοντογιάννης Χρήστος.

Το Συμβούλιο κλήθηκε ν' αποφανθεί για την ποινική υπόθεση, στην οποία ο Εισαγγελέας έχει υποβάλλει την υπ' αριθμό 890/2006 πρότασή του που έχει ως εξής:

Εισάγω, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 32 παρ. 1 και 4, 138 παρ. 2, 308 παρ.1 του ΚΠΔ, 200 παρ.1 και 213 παρ.1 του ΣΠΚ, την ποινική δικογραφία, που μου υποβλήθηκε από τον Ανακριτή του 3<sup>ου</sup> Τμήματος με αριθμό αναφοράς ΒΠΔ : 59/2006, κατ' αγνώστων στρατιωτικών για διακεκριμένη περίπτωση κλοπής (αφαίρεσης πράγματος μεταφερόμενου από ταξιδιώτη) και εκθέτω ότι, από την, νομίμως περαιωθείσα με λήψη απολογίας κατηγορουμένου από τον ΕΠ.ΟΠ. δεκανέα (ΤΧ) Δ. Ε. του Η. (ΑΜ: .....), κύρια ανάκριση που ενεργήθηκε και ιδίως από τις καταθέσεις των μαρτύρων που εξετάστηκαν νόμιμα, τα λοιπά έγγραφα της δικογραφίας σε συνδυασμό με την απολογία του κατηγορουμένου, προέκυψαν τα ακόλουθα:

Την 27-6-2004 και περί ώρα 23.45' ΔΧΕ λεωφορείο του ΚΤΕΛ Θεσσαλονίκης αναχώρησε από τη Θεσσαλονίκη για να εκτελέσει το δρομολόγιο Θεσσαλονίκη – Αθήνα. Επιβάτης του ανωτέρω οχήματος ήταν, πλέον των άλλων, και η Θ. Φ. του Α.. Η Φ. είχε εκδοθέν εισιτήριο για τη θέση με αριθμό 2, αλλά πήγε και κάθισε σε μία θέση, που βρισκόταν στη μέση του λεωφορείου, πολύ κοντά στην πίσω πόρτα, στην αριστερή δε πλευρά αυτού. Τα καθίσματα της αριστερής πλευράς ήταν δύο, η δε Φ. κάθισε μόνη της. Στα ακριβώς εμπρόσθια αυτής δύο καθίσματα κάθονταν δύο άνδρες. Όταν το λεωφορείο έφθασε στην περιοχή της κοιλάδας των Τεμπών, σταμάτησε. Η Θ. Φ. δεν κατέβηκε από το όχημα, ρώτησε δε τον άνδρα, που καθόταν στην εμπρόσθια αυτής θέσης, ο οποίος ήταν μελαχρινός, νεαρής ηλικίας τι είχε συμβεί, για ποιο λόγο δηλαδή το λεωφορείο είχε σταματήσει την κίνησή του. Στην ανακριτική της κατάθεση η Φ. αναφέρει πως ενθυμείται ότι ο άνδρας, με τον οποίο συνομίλησε, ήταν ο κατηγορούμενος ΕΠ.ΟΠ. δεκανέας (ΤΧ) Δ. Ε. του Η.. Αυτός κατέβηκε για λίγο κάτω από το όχημα και στη συνέχεια, όταν ανέβηκε, απήντησε στη Φ. ότι είχε συμβεί ένα οδικό τροχαίο ατύχημα. Όταν αργότερα ξεκίνησε το λεωφορείο, η Φ. κοιμήθηκε στο κάθισμά της. Ακολούθως, όταν το όχημα έφθασε στην περιοχή της Λαμίας, ο οδηγός ανέφερε στους επιβάτες ότι το όχημα θα έκανε στάση σε ένα εστιατόριο για χρονικό διάστημα είκοσι λεπτών. Στη στάση του λεωφορείου η Φ. κατέβηκε και μετέβη στο κατάστημα, απ' όπου αγόρασε ένα κουτί μπισκότα. Μέσα στο κατάστημα τοποθέτησε το πορτοφόλι της, χρώματος μαύρου από δερματίνη, που ασφάλιζε με φερμουάρ, στα πλάγια μέσα στην ατομική της τσάντα, που μετέφερε μαζί της και την κλείδωσε. Όταν η Φ. ανέβηκε και πάλι στο όχημα, έφαγε ένα μπισκότο και αποκοιμήθηκε, αφήνοντας

τη τσάντα της στο διπλανό της κάθισμα, προς το μέρος του εσωτερικού διαδρόμου του λεωφορείου, ενώ η ίδια βρισκόταν από την πλευρά του αριστερού παραθύρου. Κάποια χρονική στιγμή το όχημα έκανε στάση και η Φ. ξύπνησε. Κατάλαβε ότι το λεωφορείο είχε σταματήσει και είδε κάποια άτομα να είναι όρθια στον εσωτερικό διάδρομο του οχήματος πολύ κοντά της, ένα δε έξ αυτών ήταν πολύ ψηλό στο ανάστημα. Επειδή ήταν ακόμη μισοκοιμισμένη, δεν μπορεί να θυμηθεί τον ακριβή αριθμό των ατόμων αυτών. Ακολούθως είδε τον οδηγό του λεωφορείου να κατεβαίνει, προκειμένου να δώσει τις αποσκευές σε κάποια πρόσωπα, που επίσης κατέβηκαν και, απ' ότι πληροφορήθηκε, ήταν στρατιωτικοί. Την 07.40' ώρα της 28-6-2004 το λεωφορείο έφθασε στην Αθήνα. Η Φ. άνοιξε την τσάντα της και τότε διαπίστωσε ότι έλειπε από το εσωτερικό της (τσάντας) το πορτοφόλι της. Μέσα στο πορτοφόλι είχε:

I) δύο κάρτες συναλλαγών της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδας, μία εκ των οποίων ήταν ανάληψης, ενώ η άλλη πιστωτική, II) μία κάρτα συναλλαγών της Αγροτικής Τράπεζας Ελλάδας ανάληψης με αριθμό 5895500070287202, III) τους προσωπικούς αριθμούς (pin) των καρτών αυτών, IV) το χρηματικό ποσό των εκατόν πενήντα (150) ευρώ σε χαρτονομίσματα και κέρματα, V) προσωπικές της φωτογραφίες και VI) το υπ. αριθ. 262592 δελτίο αστυνομικής της ταυτότητας, εκδοθέν το Μάιο του 2004 από το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης / Ελληνική Αστυνομία. Αμέσως πήγε στον οδηγό του λεωφορείου και του ανέφερε τα γεγονότα της κλοπής του πορτοφολιού της. Κοίταξε επίσης γύρω από το κάθισμα, που βρισκόταν κατά τη διάρκεια της διαδρομής, χωρίς όμως να βρει το πορτοφόλι της. Περί ώρα 08.15' η Φ. τηλεφώνησε στις εκτεθείσες δύο Τράπεζες, για να ακυρώσει τις κάρτες συναλλαγών της. Πρώτα μίλησε με την Αγροτική Τράπεζα της Ελλάδας και περί ώρα 08.20' επικοινωνήσε με την Εθνική Τράπεζα της Ελλάδας. Τότε πληροφορήθηκε από τον αρμόδιο υπάλληλο της Εθνικής Τράπεζας ότι ήδη είχαν πραγματοποιηθεί δύο (2) αναλήψεις, μια των τριακοσίων (300) ευρώ και μια των πενήντα (50) ευρώ από το μηχάνημα ATM της Γενικής Τράπεζας της Ελλάδας, ευρισκομένου στο στρατόπεδο του ΚΕΤΘ στον Αυλώνα – Αττικής. Περί ώρα 09.45' της ίδιας ημέρας 28-6-2004 η Θ. Φ. με τη συνοδεία του, τότε αρραβωνιαστικού της, νυν δε συζύγου της Θ. Χ. του Μ., μετέβησαν στο στρατόπεδο του ΚΕΤΘ. Εκεί, αφού ενημέρωσε τον αρμόδιο αξιωματικό πύλης για το εκτεθέν συμβάν, αναγνώρισε, λόγω των χαρακτηριστικών του, τον τότε στρατιώτη Π. Π. του Α., με τον οποίο συνταξίδευσε με το παραπάνω λεωφορείο του ΚΤΕΛ στη διαδρομή Θεσσαλονίκη – Αθήνα. Αυτός την αναγνώρισε επίσης και της είπε πως κατέβηκε από το λεωφορείο επί της εθνικής οδού Αθηνών – Θεσσαλονίκης στην περιοχή του Σχηματαρίου – Αττικής Βοιωτίας κοντά σε ένα βενζινάδικο μαζί με άλλους τέσσερις στρατιωτικούς. Όλοι μαζί, οι πέντε στρατιωτικοί, κάλεσαν ένα ταξί, το οποίο τους μετέφερε οδικώς στο στρατόπεδο του ΚΕΤΘ στον Αυλώνα – Αττικής. Στη συνέχεια η Φ. πληροφορήθηκε από αρμόδιο υπάλληλο της Αγροτικής Τράπεζας της Ελλάδας, με τον οποίο επικοινωνήσε πως περί ώρα 08.18' ώρα της 28-6-2004 είχε πραγματοποιηθεί προσπάθεια ανάληψης μετρητών ομοίως από το μηχάνημα ATM της Γενικής Τράπεζας της Ελλάδας, ευρισκομένου στο στρατόπεδο του ΚΕΤΘ στον Αυλώνα – Αττικής, πλην όμως, επειδή ήδη είχε προλάβει η ίδια να επικοινωνήσει, ως εκτέθηκε, στην ίδια Τράπεζα περί ώρα 08.15' της ίδιας ημέρας, για να ακυρώσει την κάρτα συναλλαγών της, το παραπάνω μηχάνημα ATM είχε κατακρατήσει την κάρτα εντός αυτού (μηχανήματος). Η Θ. Φ., όταν μετέβη με τον αρραβωνιαστικό της, την 28-6-2004 στο στρατόπεδο του ΚΕΤΘ, κλήθηκε να αναγνωρίσει, μεταξύ τριάντα (30) περίπου προσώπων, στο γραφείο προανακρίσεων της μονάδας τους άλλους τέσσερις - πλέον του ήδη αναγνωρισθέντος απ' αυτήν Π. Π. – στρατιωτικούς, με τους οποίους συνταξίδευε στην ως άνω οδική διαδρομή. Αναγνώρισε δε τον κατηγορούμενο και το στρατιώτη Δ. Ρ. Η Φ. δεν ενθυμείται εάν κατά τη διάρκεια του ταξιδιού με το λεωφορείο οι Π. και Ρ. μετακινήθηκαν από τις θέσεις τους, ενώ είναι βέβαιη πως στο εμπροσθεν αυτής κάθισμα καθόταν ο κατηγορούμενος Ε.. Εκτιμά ότι η κλοπή του πορτοφολιού της επετεύχθη πρωινή ώρα

της 28-6-2004 κατά το διάστημα, που η ίδια κοιμόταν στην οδική διαδρομή από τη Λαμία μέχρι του σημείου της εθνικής οδού Αθηνών - Θεσσαλονίκης, που κατέβηκαν οι πέντε στρατιωτικοί. Οι δύο κάρτες της συναλλαγών ανάληψης των Αγροτικής Τράπεζας της Ελλάδας και Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδας της παρεδόθησαν νομίμως, μέχρι σήμερα δε η πιστωτική της κάρτα της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδας δεν έχει βρεθεί (βλ. προανακριτικές μαρτυρικές καταθέσεις από 28-6-2004 και 30-6-2004 της Φ. Θ., από 17-2-2006 ανακριτική κατάθεση της ίδιας, από 21-2-2006 ανακριτική κατάθεση του Χ. Θ.).

Κατόπιν της από 28-6-2004 μήνυσης της Θ. Φ. ενήργησε αυτεπαγγέλτως προανάκριση ο Αστυνομικός Σταθμός Αυλώνα – Αττικής. Στην εξακρίβωση των στοιχείων των πέντε στρατιωτικών, που υπηρετούσαν κατά τη χρονική εκείνη περίοδο στο ΚΕΤΘ, και συνταξίδευσαν με τη μηνύτρια στο δρομολόγιο Θεσσαλονίκη – Αθήνα της ώρας αφετηρίας 23.45' της 27-6-2004 με το ΔΧΕ λεωφορείο του ΚΤΕΛ Θεσσαλονίκης, το προανακριτικό έργο του ανωτέρω Αστυνομικού Σταθμού συνέδραμε το γραφείο προανακρίσεων του ΚΕΤΘ. Ο τότε βοηθός αξιωματικού προανακρίσεων του γραφείου προανακρίσεων του ΚΕΤΘ Αρχιλοχίας Π. Π. του Χ. αναφέρει ότι περί ώρα 11.00' της 28-6-2004 προσήλθαν στο γραφείο του η μηνύτρια Φ. με τον αρραβωνιαστικό της Χ. καθώς και ο τότε στρατιώτης Π. Π. του Α., ο οποίος εκείνη την ώρα εκτελούσε καθήκοντα αστυνόμου μονάδας στην πύλη του στρατοπέδου και τον οποίο η Φ. είχε ήδη αναγνωρίσει ως συνταξιδιώτη της. Η είσοδος των στρατιωτικών στο ΚΕΤΘ ήταν η 07.00' ώρα. Ο Π. ζήτησε από το στρατιώτη Π. να του γνωρίσει τα στοιχεία των άλλων τεσσάρων στρατιωτικών, με τους οποίους συνταξίδευσε και με τους οποίους με ΤΑΞΙ μετέβη από το σημείο της εθνικής οδού Αθηνών – Θεσσαλονίκης, όπου κατέβηκαν, στο στρατόπεδο του ΚΕΤΘ. Ο Π. του ανέφερε ότι δεν τους γνώριζε, αλλά άκουσε απ' αυτούς ότι είναι στη ΜΕΑ και ότι κάποιοι απ' αυτούς έχουν καταγωγή από τις Σέρρες ή τη Ροδόπη. Ο Π. τηλεφώνησε στην πύλη για να πληροφορηθεί ποιοι στρατιωτικοί είχαν εισέλθει στο στρατόπεδο αργοπορημένοι, όμως τα στελέχη των δύο ΜΕΑ, που φιλοξενούνταν εκείνη τη χρονική περίοδο στο ΚΕΤΘ, εισέρχονταν από την πύλη μόνο με την επίδειξη της ειδικής ταυτότητας που κατείχαν και δεν καταγραφόταν η ώρα προσέλευσής τους. Οι δύο ΜΕΑ (1<sup>η</sup> και 3<sup>η</sup>) είχαν διοικητική αυτοτέλεια. Στη συνέχεια ο αρχιλοχίας Π. ενημέρωσε τον τότε Υποδιοικητή του ΚΕΤΘ Συνταγματάρχη (ΤΘ) Σ. Π. του Θ.. Αφού οι Φ., Χ. και στρατιώτης Π. προέβησαν εξ ιδίων σε αναζήτηση του πορτοφολιού της μηνύτριας εκτός του στρατοπέδου, μήπως δηλαδή είχε πεταχτεί, καθώς και στην άντληση πληροφοριών από την οδηγό του ΤΑΞΙ, που μετέφερε τους πέντε στρατιωτικούς στο ΚΕΤΘ, ξαναγύρισαν στο γραφείο προανακρίσεων του ΚΕΤΘ. Εκεί ο Π. ζήτησε από τον Π. Π. να παραμείνει στην πύλη, μήπως τυχόν αναγνωρίσει κάποιον από τους τέσσερις λοιπούς συνταξιδιώτες του στρατιωτικούς. Την επόμενη ημέρα 29-6-2004 ο Π. μετέβη στο γραφείο προανακρίσεων και ενημέρωσε τον αρχιλοχία Π. ότι είχε εντοπίσει τον κατηγορούμενο Δ. Ε., που ανήκε στην 1<sup>η</sup> ΜΕΑ, αμέσως δε ο Π. τον κάλεσε (Ε.) στο γραφείο του. Επίσης την ίδια ημέρα 29-6-2004 μετέβη εκ νέου στο γραφείο προανακρίσεων του ΚΕΤΘ η μηνύτρια Θεοδώρα Φανού με τον αρραβωνιαστικό της Θ. Χ. και το Διοικητή του Αστυνομικού Σταθμού Αυλώνα, η δε Φ. αναγνώρισε αμέσως τον κατηγορούμενο Ε. Ο κατηγορούμενος αρνήθηκε οποιαδήποτε εμπλοκή του στην κλοπή του πορτοφολιού της μηνύτριας. Την ίδια ημέρα, μετά από επικοινωνία του αρχιλοχία Π. με το Διοικητή της 1<sup>ης</sup> ΜΕΑ Συνταγματάρχη Κ., οργανώθηκε συγκέντρωση όλων των ευρισκομένων την ίδια ημέρα 29-6-2004 εντός του στρατοπέδου του ΚΕΤΘ στελεχών των ΜΕΑ ανά ομάδες, προκειμένου να αναγνωρισθούν από τη μηνύτρια μεταξύ αυτών των τριών άλλων στρατιωτικών συνταξιδιωτών της. Συγκεντρώθηκαν περίπου 1.000 με 1.500 άτομα, ανεξάρτητα από τον τόπο καταγωγής των, και περνώντας εμπροσθεν της μηνύτριας, του Π. και του Ε., άρχισε η διαδικασία αναγνώρισής τους. Δεν κατέστη δυνατή η συγκέντρωση όλων των στελεχών των ΜΕΑ, καθόσον εκείνες τις ημέρες

πραγματοποιείτο χρέωση οπλισμού και εξαρτήσεων στα στελέχη. Μετέβησαν όμως οι ανωτέρω και στους χώρους χρέωσης οπλισμού, όπου συνεχίστηκε η διαδικασία αναγνώρισης. Στη διάρκεια των προσπαθειών αυτών, όπως θυμάται ο αρχιλοχίας Π., αναγνωρίστηκε ο τότε ΕΠ.ΟΠ. Δ. Ρ. του Κωνσταντίνου. Την 1-7-2004 ο Π., συζητώντας με το βοηθό ταμία του λογιστηρίου επιλοχία Χ. Π. του Ι., πληροφορήθηκε από τον τελευταίο ότι το πρωί της 28-6-2004 προσήλθε στο γραφείο του ένας ΕΠ.ΟΠ. και τον ρώτησε τι έπρεπε να κάνει για να πάρει την τραπεζική κάρτα του ανάληψης μετρητών, την οποία του (την) είχε κρατήσει το μηχάνημα αυτόματης ανάληψης της Γενικής Τράπεζας της Ελλάδας. Κατόπιν αυτού ο Π., εντός του γραφείου προανακρίσεων του ΚΕΤΘ, είδε τους Π., Ε. και Ρ. και αναγνώρισε, όχι με απόλυτη βεβαιότητα, τον κατηγορούμενο Ε.. Ο τότε αξιωματικός προανακρίσεων του γραφείου προανακρίσεων του ΚΕΤΘ Ανθυπασπιστής Β. Μ. του Κ. αναφέρει ότι, κατόπιν του υπ. αριθ. πρωτ. 1052/3/32-γ'/14-7-2004 εγγράφου του Αστυνομικού Σταθμού Αυλώνα, με το οποίο ζητείτο από το 1<sup>ο</sup> ΕΓ του ΚΕΤΘ η υπόδειξη τρόπου εντοπισμού των λοιπών δύο στρατιωτικών, υπηρετούντων στο ΚΕΤΘ, με πιθανούς τόπους καταγωγής την Κομοτηνή και τις Σέρρες, συνταξιδιωτών της μηνύτριας, του κατηγορουμένου, του Π. Π. και του Δ. Ρ. στο δρομολόγιο Θεσσαλονίκη – Αθήνα της ώρας αφετηρίας 23.45' της 27-6-2004 με το ΔΧΕ λεωφορείο του ΚΤΕΛ Θεσσαλονίκης, ζητήθηκαν από τις 1<sup>η</sup> και 3<sup>η</sup> ΜΕΑ με το υπ. αριθ. Φ.453/223/48527/Σ.877/19-7-2004 έγγραφο του 1<sup>ου</sup> ΕΓ/ ΚΕΤΘ ονομαστικές καταστάσεις όλων των ΕΠΥ και ΕΠ.ΟΠ. με τόπους καταγωγής τους νομούς Σερρών και Ροδόπης. Η 1<sup>η</sup> ΜΕΑ δεν απέστειλε σχετική κατάσταση, ενώ με το από 21 14.00' - 7-2004 σήμα της γνώρισε στο 1<sup>ο</sup> ΕΓ/ΓΕΣ ότι ο κατηγορούμενος «Ε. ανέφερε (στην 1<sup>η</sup> ΜΕΑ) ότι δεν γνωρίζει και δεν μπορεί να υποδείξει τους υπόπτους» καθώς και ότι «από μέρους της (1<sup>ης</sup> ΜΕΑ) οι έρευνες καθίστανται αδύνατες, λόγω μη ύπαρξης των απαραίτητων στοιχείων για την εξακρίβωση των υπόπτων». Η 3<sup>η</sup> ΜΕΑ απέστειλε στο 1<sup>ο</sup> ΕΓ/ΚΕΤΘ ονομαστικές καταστάσεις των 1<sup>ης</sup> και 3<sup>ης</sup> υπομονάδων, στις οποίες περιλαμβάνονταν στελέχη της με τόπους καταγωγής τους νομούς Ροδόπης και Σερρών. Κατόπιν αυτών το 1<sup>ο</sup> ΕΓ/ΚΕΤΘ με το υπ. αριθ. Φ.453 / 265 / 50681 / Σ.1065 / 23-8-2004 έγγραφό του ζήτησε από τις 1<sup>η</sup> και 3<sup>η</sup> ΜΕΑ τη συγκέντρωση των στελεχών τους (ΕΠΥ και ΕΠ.ΟΠ.) με τόπους καταγωγής τους νομούς Σερρών και Ροδόπης στο χώρο του ΚΨΜ της 1<sup>ης</sup> Επιλαρχίας την 27-8-2004. Στην πραγματοποιηθείσα συγκέντρωση ήταν παρόντες οι Δ. Ρ. και ο κατηγορούμενος Δ. Ε., χωρίς να είναι παρούσα για την αναγνώριση η μηνύτρια Θ. Φ. Οι Ρ. και ο κατηγορούμενος δεν αναγνώρισαν τα υπόλοιπα δύο άτομα, που συνταξίδευσαν μαζί τους την 27 και 28-6-2004. Ο τότε Υποδιοικητής του ΚΕΤΘ Συνταγματάρχης Σ. Π. του Θ. αναφέρει ότι τη χρονική εκείνη περίοδο στο στρατόπεδο του ΚΕΤΘ - πέραν των 800 περίπου, οργανικών και εκπαιδευομένων, στελεχών του ΚΕΤΘ - φιλοξενούνταν περί τα 4.000 στελέχη από άλλες μονάδες (1<sup>η</sup> και 3<sup>η</sup> ΜΕΑ), που προοριζόνταν για τη φύλαξη των ολυμπιακών εγκαταστάσεων κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004. Οι βάρδιες τους ξεκίνησαν λίγες ημέρες μετά την 28-6-2004. Οι ανωτέρω δύο μονάδες ΜΕΑ είχαν οργανική αυτοτέλεια και υπάγονταν στη ΣΔΑΟΑ, ειδική Μεραρχία, που είχε δημιουργηθεί για τη συνδρομή των Ενόπλων Δυνάμεων στη φύλαξη των ολυμπιακών εγκαταστάσεων (βλ. ανακριτικές καταθέσεις από 21-3-2006 του Π. Π., από 21-6-2006 του Β. Μ. και από 9-3-2006 του Σ. Π.).

Ο τότε βοηθός ταμία του λογιστηρίου του ΚΕΤΘ επιλοχίας Χ. Π. του Ι. στην από 1-7-2004 προανακριτική του κατάθεση αναφέρει πως περί ώρες από 11.00' έως 12.00' της 28-6-2004 προσήλθε στο γραφείο του ένας ΕΠ.ΟΠ. και του ανέφερε ότι το μηχάνημα ΑΤΜ συναλλαγής χρημάτων της Γενικής Τράπεζας της Ελλάδας, ευρισκομένου εντός του στρατοπέδου, του είχε κρατήσει την κάρτα ανάληψης μετρητών, τον ρώτησε δε (Π.) τι έπρεπε να κάνει για να πάρει πίσω την κάρτα του. Ο Π. του απάντησε ότι στην οθόνη του μηχανήματος εμφανίζονται δύο τηλεφωνικοί αριθμοί, τους οποίους μπορούσε να καλέσει για να του πουν τι ακριβώς θα κάνει.

Επίσης ο Π. του είπε πως, εάν ήθελε (ο ΕΠ.ΟΠ.), μπορούσε να του δώσει και τον τηλεφωνικό αριθμό του κ. Μ., που ήταν Υποδιευθυντής της Γενικής Τράπεζας και τον είχε εξυπηρετήσει στο παρελθόν (τον Π.) σε ανάλογα περιστατικά, για να τον καλέσει στο τηλέφωνο. Τότε ο ΕΠ.ΟΠ. του απάντησε «Όχι, όχι. Δεν πειράζει. Ευχαριστώ» και έφυγε. Από τον Αστυνομικό Σταθμό Αυλώνα υπεδείχθησαν στον Π. οι στρατιώτες Π. Π., ΕΠ.ΟΠ. Δ. Ρ. και ο κατηγορούμενος ΕΠ.ΟΠ. Δ. Ε.. Αυτός δε στην ίδια κατάθεσή του αναφέρει πως, λόγω του ότι το άτομο που τον επισκέφθηκε ήταν μελαχρινό, μετρίου αναστήματος και σχετικά εύσωμο, ο Ε. είναι το ίδιο και αυτό πρόσωπο, που είχε προσέλθει στο γραφείο του την 28-6-2004, χωρίς όμως να είναι σίγουρος 100%, καθόσον το χρονικό διάστημα, που συνομίλησε μαζί του ήταν σχετικά μικρό. Ο ίδιος μάρτυρας στην από 21-2-2006 ανακριτική του κατάθεση προσδιορίζει το χρόνο, που δέχθηκε επίσκεψη την 28-6-2004, μεταξύ των ωρών από 11.00' έως 11.30'. Τονίζει δε πως προσήλθαν στο γραφείο του τρία άτομα, φορώντας στολή παραλλαγής, ο ίδιος δε δεν πρόσεξε τα διακριτικά τους. Στάθηκαν στο ύψος της πόρτας του γραφείου του, σε απόσταση περίπου 7 μέτρων από τον ίδιο. Ένας απ' αυτούς του γνώρισε το γεγονός και του έκανε την ερώτηση, που ο Π. ιστορεί στην προανακριτική του κατάθεση. Ο Π. δε του απάντησε όσα επίσης προανακριτικώς αναφέρει. Οι άλλοι δύο, εκ των τριών στρατιωτικών, που τον επισκέφτηκαν στο γραφείο του, δεν μίλησαν καθόλου, στη συνέχεια δε έφυγαν και οι τρεις μαζί. Δηλώνει πως, όταν την 1-7-2004 του υπεδείχθησαν από τον Αστυνομικό Σταθμό Αυλώνα οι στρατιώτες Π. Π., ΕΠ.ΟΠ. Δ. Ρ. και ο κατηγορούμενος ΕΠ.ΟΠ. Δ. Ε., αναγνώρισε ότι το άτομο, που του είχε μιλήσει, ήταν ο Ε., ωστόσο καταθέτει πως δεν είναι απόλυτα σίγουρος, γιατί το χρονικό διάστημα που συνομίλησαν ήταν μικρό. Τα άλλα δύο άτομα, που προσήλθαν με τον Ε. στο γραφείο του, δεν τα αναγνώρισε (βλ. προανακριτική μαρτυρική κατάθεση από 1-7-2004 του Χ. Π. και από 21-2-2006 ανακριτική κατάθεση του ίδιου).

Οι υπ. αριθ. 5895500070287202 κάρτα συναλλαγών της Αγροτικής Τράπεζας της Ελλάδας και 589242003714 κάρτα συναλλαγών της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδας, ανήκουσες αμφότερες στη μηνύτρια Θ. Φ., ανευρέθησαν την 1-7-2004 εντός του μηχανήματος ΑΤΜ της Γενικής Τράπεζας της Ελλάδας, ευρισκομένου στο στρατόπεδο του ΚΕΤΘ στον Αυλώνα – Αττικής από τον, υπεύθυνο υπάλληλο της Εταιρίας χρηματοπιστολών Wackenhut, Π. Β. του Α. και παρεδόθησαν στον Αστυνομικό Σταθμό Αυλώνα, συνταχθείσας προς τούτο της σχετικής από 1-7-2004 έκθεσης παράδοσης και κατάσχεσης (βλ. προανακριτική μαρτυρική κατάθεση του Π. Β. από 1-7-2004, η υπ. αριθ. πρωτ. 1058 / 23-6-2006 βεβαίωση της Αγροτικής Τράπεζας της Ελλάδος Α.Ε. / Κατάστημα Ντεπώ (2326).

Η κίνηση του τραπεζικού λογαριασμού με αριθμό 33161843082 της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος Α.Ε., ανήκοντος (λογαριασμού) στη μηνύτρια Θ. Φ. προκύπτει από την από 30-6-2006 προσκομισθείσα από τη μηνύτρια κατάσταση αναλυτικής κίνησης λογαριασμού, σύμφωνα με την οποία την 28-6-2004 πραγματοποιήθηκαν δύο αναλήψεις μέσω του διατραπεζικού συστήματος ΔΙΑΣ, ποσών η μεν πρώτη τριακοσίων (300) ευρώ, η δε δεύτερη πενήντα (50) ευρώ.

Περαιτέρω, με βάση το υπ. αριθ. πρωτ. 04/1/12080/14-7-2004 έγγραφο του Τμήματος Εξερευνήσεων της ΔΕΕ της Ελληνικής Αστυνομίας, γνωστοποιείται στο Αστυνομικό Σταθμό Αυλώνας πως από την από 8-7-2004 πραγματοποιηθείσα εξερεύνηση των αποσταλέντων στην ανωτέρω Υπηρεσία αντικειμένων, ήτοι των τραπεζικών καρτών συναλλαγών, δεν βρέθηκαν αποτυπώματα κατάλληλα για παραβολή.

Ο πρώην στρατιώτης του ΚΕΤΘ Π. Π. του Α. αναχώρησε από τη Θεσσαλονίκη την 27-6-2004 και περί ώρα 23.45' με το ΔΧΕ λεωφορείο του ΚΤΕΛ Θεσσαλονίκης, που θα πραγματοποιούσε το δρομολόγιο Θεσσαλονίκη – Αθήνα. Πριν επιβιβαστεί στο

όχημα ρώτησε τον υπάλληλο, που φόρτωνε τις αποσκευές, αν, επειδή θα κατέβαινε στον Αυλώνα – Αττικής, ήταν καλύτερα να φορτώσει τελευταίος τα πράγματά του. Την ίδια στιγμή ρώτησε τον Π. και ο, άγνωστος σ' αυτόν, κατηγορούμενος Ε., αν εκείνη, όπου βρίσκονταν, ήταν η πλευρά του λεωφορείου, που έβαζαν τις αποσκευές τους όσοι θα κατέβαιναν στον Αυλώνα και ο Π. του απάντησε θετικά. Ο Π. περίμενε να τους φωνάξει ο υπάλληλος, που φόρτωνε τις αποσκευές, όταν δε τους φώναξε, άφησε τη τσάντα του στο συγκεκριμένο χώρο των αποσκευών, που του υποδείχθηκε και ανέβηκε στο αυτοκίνητο. Κάθισε στη θέση, για την οποία είχε κράτηση, με αριθμό 42, που βρισκόταν στην προτελευταία σειρά, θέση δε τέρμα δεξιά δίπλα στο παράθυρο. Στο διπλανό του κάθισμα κάθισε κι ένας άλλος επιβάτης. Με το που αναχώρησε το λεωφορείο από Θεσσαλονίκη, κοιμήθηκε. Ξύπνησε όταν το όχημά τους ήταν σταματημένο στην κοιλάδα των Τεμπών. Υπολογίζοντας πως η στάση ήταν προγραμματισμένη, προσπάθησε να ξανακοιμηθεί. Στη στάση, που έκανε το λεωφορείο κοντά στη Λαμία για χρονικό διάστημα περίπου 25', κατέβηκε από το αυτοκίνητο και κάπνισε ένα τσιγάρο κοντά σ' αυτό. Στη συνέχεια ανέβηκε στο όχημα και κάθισε πάλι στη θέση του με αριθμό 42. Όταν ξεκίνησε το λεωφορείο, μετά από δέκα περίπου λεπτά ξανακοιμήθηκε. Κάποια στιγμή κατά τη διάρκεια της συνέχειας της διαδρομής ξύπνησε και κατάλαβε ότι μόλις είχε αρχίσει να χαράζει. Περί ώρα 06.00' έστειλε ένα μήνυμα με το κινητό του τηλέφωνο στον αξιωματικό πύλης του ΚΕΤΘ επιλοχία Μ. Ζ., με το οποίο τον ειδοποιούσε ότι το λεωφορείο του είχε καθυστερήσει στα Τέμπη, λόγω τροχαίου ατυχήματος και ότι θα αργούσε να παρουσιαστεί στην πύλη για ανάληψη υπηρεσίας. Ο αξιωματικός πύλης του απάντησε ότι δεν υπήρχε πρόβλημα. Το τηλεφωνικό αυτό μήνυμα από τον παραπάνω στρατιωτικό το έλαβε στο κινητό του περί ώρα 06.15' της 28-6-2004. Το χρονικό εκείνο διάστημα, από 06.00' έως 06.15' ο Π. προσπαθούσε να καταλάβει σε ποιο σημείο της οδικής διαδρομής εκινείτο το αυτοκίνητο, ώστε να μπορέσει να προσδιορίσει το χρόνο, που θα απαιτείτο για να φθάσει στο στρατόπεδο. Ενώ προσπαθούσε να καταλάβει πού ακριβώς βρίσκονταν, είδε τον Ε. να κινείται, συγκεκριμένα στο κέντρο του λεωφορείου προς την αριστερή πλευρά, ενώ σχεδόν ταυτόχρονα σηκώθηκε το πρόσωπο, που καθόταν πίσω του (από τον Π.) και κατευθύνθηκε προς τη θέση του οδηγού. Αφού γνώριζε ότι ο κατηγορούμενος Ε. θα κατέβαινε κι αυτός, για να μεταβεί στον Αυλώνα, ο Π. υπέθεσε ότι πλησίαζαν στο σημείο, που το αυτοκίνητο θα έκανε στάση. Το άτομο, που καθόταν πίσω του και είχε σηκωθεί λίγο πριν, επέστρεψε στη θέση του μετά από δύο λεπτά, τον άκουσε δε να λέει σε αυτόν, που καθόταν δίπλα του, ότι σε λίγο έφταναν. Στη συνέχεια πήγε (το άτομο αυτό) και πάλι μπροστά και στάθηκε στο διάδρομο κάπου μεταξύ της κεντρικής και της εμπρόσθιας πόρτας, όπου ήταν όρθια σίγουρα άλλα δύο άτομα, χωρίς όμως να θυμάται (ο Π.) τα πρόσωπά τους. Μέσα στο επόμενο δίλεπτο σηκώθηκε και ο Π. από τη θέση του και άρχισε να κατευθύνεται προς την κεντρική πόρτα, κοιτώντας ταυτόχρονα και προς τα έξω, για να αντιληφθεί πού ακριβώς βρισκόταν το λεωφορείο. Στο σημείο της κεντρικής πόρτας ήταν όρθιος για περίπου δέκα λεπτά ο Π. και άλλα δύο άτομα άγνωστα σ' αυτόν. Τα δύο αυτά άτομα ήταν οι επιβάτες του οχήματος, που κάθονταν πίσω του. Ο ένας ήταν ψηλός, κοντά στο 1.80 με 1.85, περίπου με σκούρο καστανό μαλλί, φορούσε γυαλιά ηλίου μεγάλα σε σχήμα οριζόντιου 8 (του αριθμού), αδύνατος, ενώ φορούσε ένα παντελόνι θαλασσί τριών τετάρτων και μία μπλούζα κοντομάνικη, λίγο πιο σκούρα από το χρώμα του παντελονιού. Ο άλλος ήταν μετρίου αναστήματος, κοντά στο 1.70 περίπου, σχετικά εύσωμος, με καστανόξανθο μαλλί σπαστό και φορούσε μια γκρι κοντομάνικη μπλούζα. Αν τους δει πιστεύει ότι, ειδικά το ψηλό, θα μπορούσε να τον αναγνωρίσει με μεγαλύτερη ευκολία. Το χρονικό διάστημα, από τότε που ο Π. έλαβε το τηλεφωνικό μήνυμα από τον αξιωματικό πύλης του ΚΕΤΘ μέχρι και την ώρα, που ήταν όρθιος με τα παραπάνω δύο άτομα στο λεωφορείο, το προσδιορίζει στα 45' περίπου. Το λεωφορείο τελικά έκανε στάση στο 48<sup>ο</sup> χιλιόμετρο της εθνικής οδού Αθηνών – Λαμίας έξω από ένα κατάστημα εμπορίας

καυσίμων. Κατέβηκαν πέντε άτομα, περιλαμβανομένου του Π., όλα τελικώς από την εμπρόσθια πόρτα του αυτοκινήτου και μαζί με τον οδηγό μετέβησαν και πήραν τα πράγματά τους από το χώρο των αποσκευών. Σημειώνει επίσης ο Π. ότι με κανέναν από τους υπόλοιπους τέσσερις αυτούς στρατιωτικούς δεν είχε συζήτηση καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής. Ο Π. Π. κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα ήταν 07.20'. Από το βενζινάδικο τηλεφώνησαν σε ταξί του Αυλώνα – Αττικής, το οποίο εντός μέγιστου χρονικού διαστήματος δέκα λεπτών τους παρέλαβε. Μπήκαν μέσα στο ταξί και οι πέντε συνταξιιδιώτες, που είχαν κατέβει από το όχημα. Στο κάθισμα του συνοδηγού κάθισε ο Ε., ενώ οι άλλοι τέσσερις κάθισαν στις πίσω θέσεις. Στη διαδρομή για το στρατόπεδο του ΚΕΤΘ η οδηγός του ΤΑΞΙ τους ρώτησε από πού κατάγονται και αν είναι στρατιώτες ή βαθμοφόροι. Ο Παπαδόπουλος της απάντησε ότι είναι στρατιώτης και κατάγεται από τη Θεσσαλονίκη, ο κατηγορούμενος Ε. πως είναι ΕΠ.ΟΠ. και κατάγεται από την Αλεξανδρούπολη, ο Ρ. δεν θυμάται (ο Π.) τι απάντησε, ενώ ο ένας από τους άλλους δύο απάντησε ότι ο ένας εξ αυτών ήταν ΕΠ.ΟΠ. και ο άλλος ΕΠΥ, απάντησαν δε ο ένας πως κατάγεται από την Κομοτηνή και άλλος από τις Σέρρες, χωρίς όμως ο Π.παδόπουλος να μπορεί να διευκρινίσει ποιος από τους ανωτέρω δύο καταγόταν από πού καθώς και τι βαθμό και ειδικότητα είχαν. Όταν έφθασαν στο στρατόπεδο η οδηγός ζήτησε από τον καθένα 2 ευρώ, ο δε Π. έβγαλε 2 ευρώ και τα έδωσε στο διπλανό του, που ήταν ο ψηλός από τα δύο προαναφερθέντα άτομα, κατέβηκε δε στη συνέχεια από το ΤΑΞΙ, κατευθύνθηκε δε προς την πύλη. Πέρασε μέσα στο στρατόπεδο, άφησε τα πράγματά του στο θάλαμο, που βρίσκεται δεξιά από την πύλη και βγήκε από το θάλαμο, προκειμένου να ειδοποιήσει τον αξιωματικό πύλης ότι έφθασε. Περί ώρα 07.45', αφού ανέφερε ότι έφθασε, ο αξιωματικός πύλης του ζήτησε να ετοιμαστεί για να αναλάβει υπηρεσία. Ο Π. του ζήτησε να του χορηγήσει άδεια, για να πάρει τα πράγματά του από το θάλαμο των ΙΛΥΒ, συγκεκριμένα δε τα άρβυλά του, γιατί την στολή παραλλαγής της έφερε μαζί του καθώς και τα δημόσια είδη, που έπρεπε να ξεχρεωθεί από την ως άνω μονάδα. Η μονάδα αυτή βρίσκεται στο άλλο άκρο του στρατοπέδου σε απόσταση 2,5 χιλιομέτρων από την κεντρική πύλη. Ο αξιωματικός πύλης του έδωσε την άδεια, ο δε Π. περίμενε για λίγο, μήπως τυχόν περάσει κάποιο στρατιωτικό όχημα για να επιβιβαστεί σ' αυτό. Αφού περίμενε για 5' περίπου, χωρίς να περάσει κάποιο όχημα, ξεκίνησε με τα πόδια. Στο κτίριο, που ήταν η ΙΛΥΒ, έφθασε μετά από 20' περίπου. Κατά την πεζή διαδρομή του από την πύλη μέχρι το κτίριο της ΙΛΥΒ, διήλθε μπροστά από το Διοικητήριο του ΚΕΤΘ, το μηχάνημα δε ΑΤΜ βρίσκεται πίσω από το Διοικητήριο και πολύ κοντά, σχεδόν μπροστά, από τους θαλάμους των ΕΠ.ΟΠ. Περί ώρα 08.10' ο Π. βρήκε τον Ίλαρχο, αφού πήρε πρώτα τα άρβυλά του και το ρώτησε πού θα έπρεπε να πάει για να ξεχρεωθεί τα άλλα δημόσια είδη, που έφερε μαζί του. Εκείνο του απάντησε να περιμένει, ώσπου να τελειώσει η αναφορά της ίλης. Περί ώρα 08.30', όταν τελείωσε η αναφορά, ρώτησε και πάλι τον Ίλαρχο και εκείνος του απάντησε να περιμένει, μέχρι να τελειώσει και ο Ανθυπίλαρχος Γ., στον οποίο θα παρέδιδε (ο Π.) τον ατομικό του οπλισμό. Αφού περίμενε άλλα δέκα λεπτά, ήλθε ο Γ. και ο Π. του παρέδωσε το όπλο του. Από την ίλη αναχώρησε περί ώρα 10.20' και πεζός κατευθύνθηκε και πάλι προς την κεντρική πύλη, όπου έφθασε περί ώρα 11.00' και ανέλαβε υπηρεσία. Ενώ εκτελούσε την υπηρεσία του ήλθαν στο στρατόπεδο η μηνύτρια Θ. Φ. με τον αρραβωνιαστικό της, η δε μηνύτρια και ο Π. αναγνώρισαν ο ένας τον άλλο, λόγω του κοινού ταξιδιού τους από τη Θεσσαλονίκη μέχρι το Σχηματάρι – Αττικής. Τη μηνύτρια, ως αναφέρει ο Π., αναγνώρισε από τη ροζ μπλούζα που φορούσε, κατά τη διάρκεια όμως του ταξιδιού δεν είχαν συνομιλήσει ούτε την είχε προσέξει ιδιαίτερω. Καθόταν (η Φ.) στο κέντρο περίπου του λεωφορείου, τούτο δε το πρόσεξε, γιατί, απ' ότι θυμάται, το τηλέφωνό της χτύπησε αρκετές φορές. Όταν πάντως ο Π. ήταν όρθιος στο αυτοκίνητο, περιμένοντας να κατέβει, δεν την παρακολούθησε. Ο ίδιος ο Π., ο οποίος μετέβη μαζί με τη μηνύτρια και τον αρραβωνιαστικό της, στο γραφείο προανακρίσεων του ΚΕΤΘ, διετάχθη από

τον αρμόδιο αξιωματικό του παραπάνω γραφείου να παραμείνει στην κεντρική πύλη του ΚΕΤΘ, μήπως μπορέσει και εντοπίσει κάποιον άλλον από τους τέσσερις συνταξιδιώτες του στρατιωτικούς, που στρατοπέδευαν στο ΚΕΤΘ. Ο ίδιος ο Π. περί ώρα 19.00' της ίδιας ημέρας 28-6-2004 εντόπισε τον κατηγορούμενο Ε., που ήταν συνοδηγός ενός ΙΧΕ οχήματος. Τον ρώτησε αν τον αναγνωρίζει σαν συνταξιδιώτη του στο εκτεθέν λεωφορείο του ΚΤΕΛ Θεσσαλονίκης, αφού δε ο Ε. απάντησε θετικά, ο Π. ζήτησε τα στοιχεία του και την 07.30' της επόμενης ημέρας 29-6-2004 τα παρέδωσε (τα στοιχεία του κατηγορουμένου) στο γραφείο προανακρίσεων. Την ίδια ημέρα 29-6-2004 ο Ε. και ο Π., υπό τις προσπάθειες του βοηθού αξιωματικού προανακρίσεων αρχιλοχία Π. του ΚΕΤΘ, αναγνώρισαν, τον ήδη ευρεθέντα από τον αρχιλοχία Π. και τη μηνύτρια, έτερο συνταξιδιώτη τους ΕΠ.ΟΠ. Δημήτριο Ρίζο. Περαιτέρω ο Π. Π. αρνείται οιαδήποτε εμπλοκή του στην κλοπή του πορτοφολιού της μηνύτριας Θ. Φ.. (βλ. προανακριτική μαρτυρική κατάθεση από 2-7-2004 του Π. Π. και 30-6-2006 του ίδιου).

.....  
Απολογούμενος ενώπιον του Ανακριτή ο κατηγορούμενος την 28-9-2006, αρνείται παντελώς την αποδιδόμενη σ' αυτόν κατηγορία, δηλώνει ότι κατά μεγάλο μέρος της διαδρομής από τη Θεσσαλονίκη μέχρι τα Οινόφυτα κοιμόταν, επισημαίνει δε πως δεν είναι δυνατόν να καθίσταται κατηγορούμενος δια μόνων των ασαφών καταθέσεων του μάρτυρα Χ. Π..

Επειδή, σύμφωνα με το άρθρο 372 παρ.1 του ΠΚ, όποιος αφαιρεί ξένο (ολικά ή εν μέρει) κινητό πράγμα από την κατοχή άλλου με σκοπό να το ιδιοποιηθεί παράνομα τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών. Περαιτέρω, κατ' άρθρο 374 περ. γ' του ίδιου Κώδικα, η κλοπή τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών, πλέον των άλλων περιπτώσεων, και όταν αφαιρέθηκε πράγμα, που μεταφερόταν με οποιοδήποτε δημόσιο συγκοινωνιακό μέσο ή ήταν τοποθετημένο σε χώρο προορισμένο για εναπόθεση πραγμάτων προς μεταφορά ή παραλαβή ή μεταφερόταν από ταξιδιώτη. Η κλοπή είναι αφαίρεση εκ της κατοχής άλλου, πλην του δράστη, με σκοπό την ιδιοποίηση. Ο κοιμώμενος έχει κατοχή πράγματος, διότι αυτή είναι πραγματική σχέση και το προέχον εστάζεται στο εάν το κατέχον πρόσωπο έχει τη δυνατότητα, κατά τις αντιλήψεις των συναλλαγών, να ασκήσει φυσική εξουσία, αναλόγως της θέλησής του, επί του πράγματος αυτού. Κατοχή, άλλωστε, έχει και ο απομακρυνθείς από το πράγμα ταξιδιώτης (βλ. Γάφος Ποιν. Χρον. ΙΖ' σελ.323), πολλώ δε μάλλον ο ταξιδιώτης, ο οποίος μετέφερε το πράγμα και δεν απομακρύνθηκε απ' αυτό, έχοντας επεκτατικώς την εξουσίασή του. Αφαίρεση δηλοί η άρση της επί του κινητού πράγματος υφιστάμενης ξένης κατοχής και η θεμελίωση νέας τοιαύτης του δράστη, με σκοπό παράνομης ιδιοποίησης (βλ. ΑΠ 229/98 Ποιν. Χρον. ΜΗ' σελ.807, ΑΠ 1243/93 Ποιν. Χρον. ΜΓ' σελ.1002). Η ιδιοποίηση πρέπει να είναι παράνομη, αντιφάσκοντας ευθέως στο δικαίωμα κυριότητας κάποιου άλλου (κυρίου ή κατόχου) επί του πράγματος. Μεταφερόμενο από ταξιδιώτη πράγμα είναι ότι κουβαλάει αυτός από τη στιγμή, που στέκεται στον προορισμένο γι' αυτούς που θα ταξιδέψουν χώρο, μέχρι τη στιγμή που εγκαταλείπει τον αντίστοιχο χώρο του τόπου προορισμού μετά το τέλος του ταξιδιού του (βλ. Μανωλεδάκης Ι. «Ειδικό Μέρος», Β' Έκδ., 1992, σελ.85). Τέτοια πράγματα είναι κυρίως οι αποσκευές, ήτοι τα αντικείμενα που ο ταξιδιώτης φέρει μαζί του για προσωπική χρήση ή για την άσκηση του επαγγέλματός του, χωρίς όμως να τα φυλάσσει πάνω στο σώμα του, φερόμενα δε απ' αυτόν, ως ταξιδιώτη, υπό την ιδίαν αυτού παρακολουθηματική επιτήρηση. Ομοίως, μεταφερόμενα πράγματα είναι και τα περιεχόμενα κινητά πράγματα των ανωτέρω επισκευών.

Κατά το άρθρο 10 του Ν.Δ. 876/41 - με το οποίο αντικαταστάθηκε το άρθρο 10 του Ν.Δ. της 11-2-28, κυρωθέντος δε με το Ν. 4458/30 - «η εκδίκασις των αδικημάτων, των προβλεπομένων υπό των άρθρων 2 μέχρι και 7 του Ν. ΤΟΔ' (του 1871) «Περί καταδιώξεως της ληστείας», των άρθρων 371, 374, 375, 321, 363 - 367,



368 παρ.1 και 369 του Ποινικού Νόμου γίνεται υπό των Πενταμελών Εφετείων του Ψηφίσματος της 29 Δεκεμβρίου 1924, ως τούτο ετροποιήθη δια μεταγενεστέρων νόμων. Το ανωτέρω Ν.Δ. 876/41 κυρώθηκε με το άρθρο 15 του Ψηφίσματος ΛΓ' του 1947. Καθ' όσον αφορά την παρούσα υπόθεση, το αδίκημα της διακεκριμένης κλοπής του, προϊσχύσαντος του ΠΚ, Ποινικού Νόμου προεβλέπετο από τα άρθρα 371 και 374 αυτού. Ειδικότερα, μετά την τροποποίηση των άρθρων 371 – 374 του ανωτέρω Ποινικού Νόμου από το άρθρο 2 του Ν.Δ. 615/48, τα άρθρα 371, 373 και 374 περ. γ' αυτού (Ποινικού Νόμου) είχαν ως εξής : 371 «Ο εκ της κατοχής ετέρου αφαιρών ξένον (εν όλω ή εν μέρει) κινητόν πράγμα επί σκοπώ παρανόμου ιδιοποίησεως τιμωρείται ως υπαίτιος κλοπής» 373 «Η κλοπή, εφ' όσον δεν συντρέχει τις των εις το επόμενο άρθρον 374 οριζομένων περιπτώσεων, τιμωρείται με φυλάκισιν τουλάχιστον 3 μηνών, εάν δε το αντικείμενον της κλοπής είναι ιδιαίτερος μεγάλης αξίας με φυλάκισιν τουλάχιστον δύο ετών» 374 «Η κλοπή τιμωρείται δι' ειρκτής (εν. πλέον των άλλων αναφερομένων περιπτώσεων και) εάν η κλοπή γίνη εις πράγματα μεταφερόμενα δι' οιοδήποτε μέσου εξυπηρετούντος την δημόσιαν συγκοινωνίαν ή τοποθετημένα εις χώρους προωρισμένους υπό των διεξαγόντων τας μεταφοράς προς τοποθέτησιν των προς μεταφοράν πραγμάτων ή εις πράγματα φερόμενα υπό ταξειδιώτου». Μεταγενεστέρως την 23-12-48 εκδόθηκε ο Α.Ν. 853/48, κατά το άρθρο 1 του οποίου προεβλέφθη ότι τα δια του Ν.Δ. 876/41 υπαχθέντα στην αρμοδιότητα του, κατά το Ψήφισμα της 16-12-24, Εφετείου αδικήματα εξακολουθούν να υπάγονται στο δικαστήριο αυτό. Ο ανωτέρω Α.Ν. 853/48 κυρώθηκε με το Ψήφισμα ΟΒ' της 16-9-49. Η αρμοδιότητα αυτή των Εφετείων διατηρήθηκε και μετά την ισχύ του νέου ΚΠΔ (βλ. Γνωμ. Εισ. ΑΠ Δ. Κιουσόπουλου 8 / 51 Ποιν. Χρον. Α' σελ.104, ΑΠ 1377/66 Ποιν. Χρον. ΙΖ' σελ.14), διατηρηθέντος, εξάλλου, ρητώς του παραπάνω Ψηφίσματος ΟΒ' με το άρθρο 2 περ. γ' του Ν. 233/75.

Περαιτέρω, κατά τη ρητή διάταξη του άρθρου 97 παρ.2 εδ. α' του Συντάγματος 1975, κακουργήματα και πολιτικά εγκλήματα, που με συντακτικές πράξεις, ψηφίσματα και ειδικούς νόμους έχουν υπαχθεί έως την ισχύ του Συντάγματος στη δικαιοδοσία των Εφετείων, εξακολουθούν να δικάζονται από αυτά, εφόσον δεν υπαχθούν με νόμο στην αρμοδιότητα των μικτών ορκωτών δικαστηρίων. Κατά το δεύτερο δε εδάφιο της ίδιας παραγράφου παραχωρήθηκε στον κοινό νομοθέτη ευρύτερη συνταγματική εξουσιοδότηση, προβλέπουσα την δια νόμου δυνατότητα υπαγωγής στη δικαιοδοσία των ιδίων Εφετείων και άλλων κακουργημάτων. Στη συνέχεια με τον εκτελεστικό του Συντάγματος Ν. 969/79 (άρθρο 5), συμπληρωθέντος και αντικατασταθέντος κατά τούτο το σημείο, με τους ομοίως εκτελεστικούς Ν. 1272/82 (άρθρο 7) και Ν. 1738/87 (άρθρο 5 παρ.2) ο κοινός νομοθέτης υπήγαγε, με την τροποποίηση του άρθρου 111 του ΚΠΔ, αμέσως, ρητώς και ευθέως - κατά τη σαφή εκτεθείσα συνταγματική εξουσιοδότηση, άνευ πλέον χρείας επίκλησης των, μνημονευθεισών στο Σύνταγμα, παρεκκλίνουσας δε συνταγματικής ισχύος, συντακτικών πράξεων και ψηφισμάτων (θέτοντας, συνεπώς, εκ των ρητών ρυθμίσεων των ιδίων παραπάνω τριών τυπικών νόμων, πρόβλεψη εξακολούθησης υπαγωγής στο Εφετείο μόνο των υπαχθέντων εγκλήματα με ειδικούς τυπικούς νόμους, όπως η ρύθμιση του άρθρου 6 του Ν. 969/79) – και τα, αφορώντα στην υπό κρίση υπόθεση, κακουργήματα κατά της ιδιοκτησίας, δηλαδή της διακεκριμένης κλοπής (άρθρο 374 ΠΚ), της υπεξαίρεσης του άρθρου 375 παρ.2 του ίδιου Κώδικα και της ληστείας (άρθρο 380 ΠΚ) στην αρμοδιότητα του Εφετείου υπό, έναντι δε της προϊσχύουσας γενικής, χωρίς διακρίσεις μέχρι πρόβλεψης των ανωτέρω ποινικών νόμων, εφετειακής καθ' ύλην αρμοδιότητας, τις νομοτυπικές προϋποθέσεις εγκαθίδρυσης πλέον αυτής (καθ' ύλην αρμοδιότητας) εκ των προβλέψεων του άρθρου 111 ΚΠΔ. Ούτως δε, κατά την περίοδο 1 του άρθρου αυτού, το Δικαστήριο Εφετών δικάζει τα κακουργήματα, που προβλέπονται από τον ΠΚ σχετικά με το νόμισμα, τα υπομνήματα, την ιδιοκτησία, τα περιουσιακά δίκαια, τη ψευδή βεβαίωση υπαλλήλου, νόθευση, απιστία και υπεξαίρεση στην υπηρεσία, αν τελέστηκαν από πολίτες, άσχετα με το πρόσωπο του παθόντα και το ποσό του

οφέλους ή της ζημίας ή αν τελέστηκαν από στρατιωτικούς και στρέφονται οπωσδήποτε κατά του Δημοσίου ή του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου ή κατά άλλου νομικού προσώπου από εκείνα που αναφέρονται στο άρθρο 263 α' του ΠΚ και εφόσον το όφελος που πέτυχε ή επιδίωξε με αυτά ο δράστης ή η ζημία που προξενήθηκε ή απειλήθηκε στο Δημόσιο ή στα πιο πάνω νομικά πρόσωπα υπερβαίνει το ποσό των 150.000 ευρώ (50.000.000 δρχ.). Από την ανωτέρω περιγραφείσα καθ' ύλη αρμοδιότητα, μεταξύ των διαφόρων άλλων προβλεπομένων περιπτώσεων, του άρθρου 111 του ΚΠΔ προκύπτει ευθέως πως ο στρατιωτικός δράστης της διακεκριμένης κλοπής, αλλά και των άλλων κακουργημάτων κατά της ιδιοκτησίας, δεν υπάγεται στην αρμοδιότητα του Εφετείου, κατ' εφαρμογή του άρθρου 193 περ. ζ' του ΣΠΚ, αλλά στη δικαιοδοσία του αρμοδίου, με βάση το άρθρο 193 παρ.1 του ΣΠΚ Στρατιωτικού Δικαστηρίου, εν προκειμένω δε, σύμφωνα με το άρθρο 194 παρ.1 του ίδιου Κώδικα, του Στρατοδικείου Αθηνών, εφόσον : α) πέτυχε ή επιδίωξε όφελος κατώτερο του ποσού των 150.000 ευρώ (50.000.000 δρχ.), β) η ζημία που προξενήθηκε ή απειλήθηκε στο Δημόσιο ή, κατά περίπτωση, στο νομικό πρόσωπο είναι κατώτερο του ποσού των 150.000 ευρώ (50.000.000 δρχ.) και γ) η πράξη δεν στρέφεται κατά του Δημοσίου ή του νομικού προσώπου. Με την ισχύουσα, δια των τροποποιητικών εκτελεστικών νόμων, πρόβλεψη του άρθρου 111 του ΚΠΔ επήλθε, κατά συνταγματική επιταγή, διεύρυνση της εξαιρετικής δικαιοδοσίας των Εφετείων. Στη διεύρυνση αυτή ο νομοθέτης επανεβεβαίωσε την, παραχωρηθείσα δια των δύο ως άνω Ψηφισμάτων, υπαγωγή της διακεκριμένης κλοπής στην καθ' ύλην αρμοδιότητα των Εφετείων. Σχετικά όμως με δράστη στρατιωτικό θεσπίστηκαν κατά πρώτον ορισμένες κοινές για όλα τα κακουργήματα κατά της ιδιοκτησίας και περιοριστικές εφετειακής δικαιοδοσίας προϋποθέσεις, σε αντίθεση με τους ιδιώτες δράστες των ιδίων κακουργημάτων, τους οποίους υπήγαγε αδιακρίτως στην αρμοδιότητα των Εφετείων. Πρόκειται για μερική υποχώρηση της ειδικής καθ' ύλην εξαιρετικής δικαιοδοσίας των Εφετείων στη συγκεκριμένη περίπτωση, προς όφελος της γενικής εξαιρετικής δικαιοδοσίας των Στρατιωτικών Δικαστηρίων. (βλ. Συμβ. Διαρ. Στρ. Λαρ. 256/89 Υπεράσπιση 1991 σε.696). Συναρτώμενη προς τα ανωτέρω είναι και η, από λογικής και τελεολογικής φύσεως, θέση εφαρμογής του άρθρου 111 περ. 1 του ΚΠΔ. Πιο συγκεκριμένα, θεωρηθέντος του γεγονότος, περί ευθείας εφαρμογής των δύο ανωτέρω Ψηφισμάτων, πρυτανεύοντος του δευτέρου ΟΒ' ως μεταγενεστέρου, θα ευρισκόμεθα προ διττής έκπληξης. Κατά πρώτον θα παρατηρείτο σύγκρουση δικαιοδοσίας των εισαγγελικών, ανακριτικών και δικαστικών αρχών των Κοινών Ποινικών Δικαστηρίων, ήτοι των Πλημμελειοδικείων και των Εφετείων. Τούτο δε διότι η επί της ουσίας νομοτυπική μορφή έκφρασης αδικημάτων, που προβλέποντο ως αυτοτελή από το Ν. ΤΟΔ' του 1871, καλυπτόμενα μετά την ισχύ του ΠΚ από αδικήματα, άλλα μεν ήδη προβλεπόμενα απ' αυτόν αμιγώς και υπαγόμενα στην αρμοδιότητα των Πλημμελειοδικείων, άλλα δε φέροντα μορφή συμμετοχής προς το κακούργημα της ληστείας, θα οδηγούσε αναγκαίως, όλα ανεξαιρέτως, στην υπαγωγή της εξαιρετικής, και μόνον αυτής, δικαιοδοσίας των Εφετείων. Κατά δεύτερον και σε ότι αφορά την ποινική αντιμετώπιση των περιπτώσεων διακεκριμένης κλοπής, που προβλέπονταν από τους αντίστοιχους Ν.Δ. 876/41 και Α.Ν. 853/48, που κυρώθηκαν επίσης αντιστοίχως με τα Ψηφίσματα ΛΓ του 1947 και ΟΒ' του 1949, παραπέμποντας στις εκτεθείσες διατάξεις των άρθρων 371 και 374 του Ποινικού Νόμου, η ασυνέπεια θα ήταν μεγίστη. Με δεδομένη λοιπόν τη ρητή παραπομπή των Ψηφισμάτων αυτών σε συγκεκριμένες νομοτυπικές μορφές εγκλημάτων του Ποινικού Νόμου, που θα υπήγονταν στη δικαιοδοσία των Εφετείων, (αν γίνει δεκτό πως οι διατάξεις των Ψηφισμάτων επιπροσθέτουν, αν δεν αναιρούν μάλλον τις, εκτελεστικές του Συντάγματος, ρυθμίσεις του άρθρου 111 περ.1 του ΚΠΔ, κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 97 παρ.2 εδ. β' του Συντάγματος), θα οδηγούμεθα στο φαινόμενο της αυτοδυνάστευσης της νομοθετικής εξουσίας. Έτσι η νομοθετική εξουσία θα υποχρεούτο, από μη συνταγματικής τάξης διατάξεις, όποτε όφειλε να νομοθετήσει για

οριοθέτηση ποινικής υπόστασης περιπτώσεων διακεκριμένης κλοπής, να λαμβάνει πρόνοια για παραπομπή ή πρόσθεση διατάξεων όχι στον εκάστοτε ισχύοντα ΠΚ, αλλά στις αντίστοιχες διατάξεις του, προϊσχύσαντος αυτού (ΠΚ), Ποινικού Νόμου, με ότι αυτό θα συνεπάγετο για τη συνέπεια και την ασφάλεια του νόμου έναντι του πολίτη. Άλλη αντιμετώπιση θα οδηγούσε στο φαινόμενο - μετά τις, εκτελεστικές του Συντάγματος, ρυθμίσεις του άρθρου 111 περ.1 του ΚΠΔ, κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 97 παρ.2 εδ. β' του Συντάγματος - εγκαθίδρυσης δικαιοδοσίας των Εφετείων από συγκρουόμενες, ιστορικώς απέχουσες και ανελαστικές νομοθετικές εκχωρήσεις της δικαιοδοσίας αυτής. Έτσι, θα έπρεπε να γίνει νομικώς αποδεκτό, ότι η καθ' ύλην αρμοδιότητα των Εφετείων επί όλων των εκάστοτε προβλεπόμενων από τον ΠΚ περιπτώσεων διακεκριμένης κλοπής θα είχαν διαφορετική βάση νομικής υπαγωγής, άλλες περιπτώσεις δηλαδή θα υπήγοντο, λόγω των παραπάνω Ψηφισμάτων, επί τη βάσει των περιπτώσεων που προβλέπονταν από τον, προϊσχύσαντα του ΠΚ, Ποινικό Νόμο, άλλες δε (εννοώντας αυτές που νομοθετήθηκαν ή πρόκειται να νομοθετηθούν μετά την ισχύ ΠΚ, όπως οι περιπτώσεις που είχαν προστεθεί στο άρθρο 374 του ΠΚ με το άρθρο 23 του Ν. 1419/84) θα υπήγοντο ή πρόκειται να υπάγονται, επί τη βάσει του άρθρου 111 του ΚΠΔ. Ωσαύτως, υπό τα δεδομένα που εκτέθηκαν, θα συνέτρεχαν μη συνεπούς λογικής τάξης δικονομικές ρυθμίσεις, που μάλιστα δεν θα εξυπηρετούσαν το διηνεκές της ασφάλειας δικαίου, για το οποίο φέρεται ότι θεσπίστηκαν. Κατ' ακολουθία των παραπάνω, το υπό κρίση αδίκημα της διακεκριμένης περίπτωσης κλοπής (αφαίρεσης πράγματος μεταφερόμενου από ταξιδιώτη) του άρθρου 374 περ. γ' του ΠΚ, που φέρεται ότι τέλεσε ο κατηγορούμενος Δ. Ε., υπάγεται στη δικαιοδοσία του Στρατιωτικού Δικαστηρίου, εν προκειμένω δε του Στρατοδικείου Αθηνών, ως εκ του τόπου τέλεσης της πράξης, ήτοι (τόπου) επί της εθνικής οδού Αθηνών – Λαμίας και πάντως μετά τη Λαμία προς Αθήνα, άκρως δε πιθανώς επί των νομών Βοιωτίας ή Αττικής.

Επειδή, κατά τα άρθρα 309 παρ.1 περ. γ' και 311 παρ.1 του ΚΠΔ, το Δικαστικό Συμβούλιο μπορεί να παύει προσωρινά την ποινική δίωξη μόνο όμως για τα κακουργήματα της ανθρωποκτονίας από πρόθεση, της ληστείας, της εκβίασης, της κλοπής (και ζωκλοπής) και του εμπρησμού. Παύει προσωρινά η δίωξη και ο προσωρινά κρατούμενος απολύεται, αν υπάρχουν ενδείξεις, δεν είναι όμως επαρκείς για να παραπεμφθεί ο κατηγορούμενος στο ακροατήριο. Σ' αυτή την περίπτωση τότε μόνο μπορεί να διωχθεί πάλι ο κατηγορούμενος για την ίδια πράξη, αν οι ενδείξεις που υπήρχαν εναντίον του και που δεν κρίθηκαν επαρκείς ενισχυθούν με νέες, που δεν είχαν υποβληθεί προηγουμένως στην κρίση του Συμβουλίου. Ο Εισαγγελέας συγκεντρώνει με οποιονδήποτε τρόπο κρίνει σκόπιμο τις νέες ενδείξεις και οφείλει να τις υποβάλει προηγουμένως στο Συμβούλιο, περιμένοντας ωστόσο το Συμβούλιο επιτρέψει τη νέα δίωξη. Για να παύσει προσωρινά η δίωξη πρέπει να υπάρχουν ασθενείς μεν ενδείξεις, μη θεμελιούσες κρίση πιθανότητας περί της ενοχής του κατηγορουμένου, οι οποίες όμως παρέχουν την πιθανότητα ενίσχυσής τους στο μέλλον με νέα αποδεικτικά στοιχεία, που δεν είναι ήδη γνωστά (Εφ. Αθηνών 2333/95 Ποιν. Χρ. ΜΣΤ' σελ.678). Ως νέα ένδειξη νοείται η προϋπάρχουσα της έκδοσης του βουλεύματος, η οποία όμως δεν είχε τεθεί υπόψη του.

Επειδή από τα εν γένει αποδεικτικά στοιχεία της δικογραφίας προέκυψε ότι η μηνύτρια Θ. Φ. αναχώρησε από τη Θεσσαλονίκη την 27-6-2004 και περί ώρα 23.45' με το ΔΧΕ λεωφορείο του ΚΤΕΛ Θεσσαλονίκης, που θα πραγματοποιούσε το δρομολόγιο Θεσσαλονίκη – Αθήνα. Με το ίδιο λεωφορείο συνταξίδευαν και οι, υπηρετούντες την ίδια ημερομηνία στο ΚΕΤΘ : α) πρώην στρατιώτης Π. Π. του Α., β) πρώην ΕΠ.ΟΠ. Δ. Ρ. του Κ., γ) κατηγορούμενος ΕΠ.ΟΠ. Δ. Ε. του Η. και δ) άλλοι δύο στρατιωτικοί, φερόντες βαθμό υπαξιωματικού του Στρατού Ξηράς, ο ένας μάλλον ΕΠ.ΟΠ., ο δε έτερος ΕΠΥ. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού και σε χρόνο πρωινό της 28-6-2004, κείμενο μεταξύ της αναχώρησης του παραπάνω αυτοκινήτου από

πραγματοποιηθείσα επί εικοσάλεπτο στάση του έξω από τη Λαμία προς αναψυχή των επιβαινόντων σ' αυτό και της καθόδου των πέντε παραπάνω στρατιωτικών στο 48<sup>ο</sup> χιλιόμετρο της εθνικής οδού Αθηνών – Λαμίας περί ώρα 07.20' της ίδιας ημερομηνίας, σε χρόνο που η μηνύτρια κοιμόταν, αφαιρέθηκε από άγνωστους δράστες, σφόδρα πιθανώς εκ των ανωτέρω πέντε στρατιωτικών, το πορτοφόλι της, χρώματος μαύρου από δερματίνη, που ασφάλιζε με φερμουάρ, το οποίο φυλασσόταν από την ίδια στα πλάγια μέσα στην ατομική της τσάντα, που μετέφερε μαζί της και η οποία (τσάντα) ήταν κλειδωμένη. Μέσα στο πορτοφόλι είχε: I) δύο κάρτες συναλλαγών της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδας, μία εκ των οποίων ήταν ανάληψης με αριθμό 589242003714, ενώ η άλλη πιστωτική, II) μία κάρτα συναλλαγών της Αγροτικής Τράπεζας Ελλάδας ανάληψης με αριθμό 5895500070287202, III) τους προσωπικούς αριθμούς (pin) των καρτών αυτών, IV) το χρηματικό ποσό των εκατόν πενήντα (150) ευρώ σε χαρτονομίσματα και κέρματα, V) προσωπικές της φωτογραφίες και VI) το υπ. αριθ. 262592 δελτίο αστυνομικής της ταυτότητας, εκδοθέν το Μάιο του 2004 από το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης/Ελληνική Αστυνομία. Η μηνύτρια έλαβε γνώση της συντελεσθείσας κλοπής του πορτοφολιού της περί ώρα 07.40' ώρα της 28-6-2004, όταν το λεωφορείο έφθασε στην Αθήνα. Όπως διαπιστώθηκε στη συνέχεια, με την υπ. αριθ. 589242003714 κάρτα συναλλαγών της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδας, ανήκουσα στη μηνύτρια, πραγματοποιήθηκαν τις πρωινές ώρες, πιθανώς εγγίζουσες την 08.15' ώρα, της 28-6-2004 δύο αναλήψεις από το μηχάνημα ATM της Γενικής Τράπεζας της Ελλάδας, ευρισκομένου στο στρατόπεδο του ΚΕΤΘ, μέσω του διατραπεζικού συστήματος ΔΙΑΣ, ποσών η μεν πρώτη τριακοσίων (300) ευρώ, η δε δεύτερη πενήντα (50) ευρώ. Επίσης είχε πραγματοποιηθεί, κατά τον ίδιο περίπου χρόνο, ήτοι περί ώρα 08.15' της 28-6-2004, προσπάθεια ανάληψης μετρητών ομοίως από το ίδιο μηχάνημα ATM με χρήση της υπ. αριθ. 5895500070287202 κάρτας συναλλαγών της Αγροτικής Τράπεζας της Ελλάδας. Λόγω, όμως, της ενημέρωσης από τη μηνύτρια περί ώρα 08.15' της ίδιας ημέρας των δύο ανωτέρω Τραπεζών περί του γεγονότος της απώλειας των καρτών της με ταυτόχρονη αίτηση εκ μέρους της για ακύρωσή των, το παραπάνω μηχάνημα ATM είχε κατακρατήσει τις δύο αυτές κάρτες συναλλαγών ανάληψης μετρητών εντός αυτού (μηχανήματος). Οι κάρτες τελικώς ανευρέθησαν την 1-7-2004 εντός του μνημονευθέντος μηχανήματος ATM από τον, υπεύθυνο υπάλληλο της Εταιρίας χρηματοπιστολών Wackenhut, Π. Β. του Α. και παρεδόθησαν στον Αστυνομικό Σταθμό Αυλώνα, που ενεργούσε αυτεπαγγέλτως προανακριτικές πράξεις. Εκ των γνωστών επιβαινόντων στο λεωφορείο, που εκτελούσε το δρομολόγιο Θεσσαλονίκη – Αθήνα, ήτοι τη μηνύτρια, τον Π. Π. και το Δ. Ρ., δεν προκύπτουν οι ακριβείς κινήσεις του κατηγορουμένου Ε. κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα μεταξύ της αναχώρησης του παραπάνω αυτοκινήτου από πραγματοποιηθείσα επί εικοσάλεπτο στάση του έξω από τη Λαμία προς αναψυχή των επιβαινόντων σ' αυτό και της καθόδου των πέντε παραπάνω στρατιωτικών στο 48<sup>ο</sup> χιλιόμετρο της εθνικής οδού Αθηνών – Λαμίας περί ώρα 07.20' της ίδιας ημερομηνίας.

Ειδικότερα η μηνύτρια αναφέρει ότι πριν ξεκινήσει το λεωφορείο από τη Θεσσαλονίκη κάθισε σε μία θέση, που βρισκόταν στη μέση του λεωφορείου, πολύ κοντά στην πίσω πόρτα, στην αριστερή δε πλευρά αυτού, ενώ στα ακριβώς εμπρόσθια αυτής δύο καθίσματα κάθονταν δύο άνδρες. Όταν το όχημα σταμάτησε στην περιοχή της κοιλάδας των Τεμπών, η Φ. ρώτησε τον άνδρα, που καθόταν στην εμπρόσθια αυτής θέσης, ο οποίος ήταν μελαχρινός, νεαρής ηλικίας, τον οποίο στην ανακριτική της κατάθεση προσδιορίζει ως τον κατηγορούμενο, τι είχε συμβεί, για ποιο λόγο δηλαδή το λεωφορείο είχε σταματήσει την κίνησή του. Αυτός κατέβηκε για λίγο κάτω από το όχημα και στη συνέχεια, όταν ανέβηκε, απήντησε στη Φ. ότι είχε συμβεί ένα οδικό τροχαίο ατύχημα. Η μηνύτρια, μετά τη στάση του αυτοκινήτου κοντά στη Λαμία, αποκοιμήθηκε, αφήνοντας τη τσάντα της, όπου είχε ασφαλίσει και το πορτοφόλι της, στο διπλανό της κάθισμα, προς το μέρος του εσωτερικού διαδρόμου

του λεωφορείου, ενώ η ίδια βρισκόταν από την πλευρά του αριστερού παραθύρου. Κάποια χρονική στιγμή το όχημα έκανε στάση και η Φανού ξύπνησε. Κατάλαβε ότι το λεωφορείο είχε σταματήσει και είδε κάποια άτομα να είναι όρθια στον εσωτερικό διάδρομο του οχήματος πολύ κοντά της, ένα δε έξ αυτών ήταν πολύ ψηλό στο ανάστημα. Επειδή ήταν ακόμη μισοκοιμισμένη, δεν μπορεί να θυμηθεί τον ακριβή αριθμό των ατόμων αυτών. Ακολούθως είδε τον οδηγό του λεωφορείου να κατεβαίνει, για να δώσει τις αποσκευές σε κάποια πρόσωπα, που επίσης κατέβηκαν και που, απ' ότι η ίδια πληροφορήθηκε, ήταν στρατιωτικοί. Ο Π. Π. αναφέρει ότι στο λεωφορείο κάθισε στη θέση, για την οποία είχε κράτηση, με αριθμό 42, που βρισκόταν στην προτελευταία σειρά, θέση δε τέρμα δεξιά δίπλα στο παράθυρο. Μετά τη στάση του αυτοκινήτου κοντά στη Λαμία, όταν αυτό ξεκίνησε, ο ίδιος μετά από δέκα περίπου λεπτά κοιμήθηκε. Κάποια στιγμή κατά τη διάρκεια της συνέχειας της διαδρομής ξύπνησε και κατάλαβε ότι μόλις είχε αρχίσει να χαράζει. Κατά το χρονικό εκείνο διάστημα από 06.00' έως 06.15' προσπαθούσε να καταλάβει σε ποιο σημείο της οδικής διαδρομής εκινείτο το αυτοκίνητο. Προσπαθώντας να καταλάβει πού ακριβώς βρισκόνταν, είδε τον Ε. να κινείται, συγκεκριμένα στο κέντρο του λεωφορείου προς την αριστερή πλευρά, ενώ σχεδόν ταυτόχρονα σηκώθηκε το πρόσωπο, που καθόταν πίσω του (από τον Π.) και κατευθύνθηκε προς τη θέση του οδηγού. Αφού γνώριζε ότι ο κατηγορούμενος Ε. θα κατέβαινε κι αυτός, για να μεταβεί στον Αυλώνα, ο Π. υπέθεσε ότι πλησίαζαν στο σημείο, που το αυτοκίνητο θα έκανε στάση. Το άτομο, που καθόταν πίσω του και είχε σηκωθεί λίγο πριν, επέστρεψε στη θέση του μετά από δύο λεπτά, τον άκουσε δε να λέει σε αυτόν, που καθόταν δίπλα του, ότι σε λίγο έφταναν. Στη συνέχεια πήγε (το άτομο αυτό) και πάλι μπροστά και στάθηκε στο διάδρομο κάπου μεταξύ της κεντρικής και της εμπρόσθιας πόρτας, όπου ήταν όρθια σίγουρα άλλα δύο άτομα, χωρίς όμως να θυμάται (ο Π.) τα πρόσωπά τους. Μέσα στο επόμενο δίλεπτο σηκώθηκε και ο Π. από τη θέση του και άρχισε να κατευθύνεται προς την κεντρική πόρτα, κοιτώντας ταυτόχρονα και προς τα έξω, για να αντιληφθεί πού ακριβώς βρισκόταν το λεωφορείο. Στο σημείο της κεντρικής πόρτας ήταν όρθιος για περίπου δέκα λεπτά ο Π. και άλλα δύο άτομα άγνωστα σ' αυτόν. Τα δύο αυτά άτομα ήταν οι επιβάτες του οχήματος, που κάθονταν πίσω του. Ο ένας ήταν ψηλός, κοντά στο 1.80 με 1.85, περίπου με σκούρο καστανό μαλλί, φορούσε γυαλιά ηλίου μεγάλα σε σχήμα οριζόντιου 8 (του αριθμού), αδύνατος, ενώ φορούσε ένα παντελόνι θαλασσί τριών τετάρτων και μία μπλούζα κοντομάνικη, λίγο πιο σκούρα από το χρώμα του παντελονιού. Ο άλλος ήταν μετρίου αναστήματος, κοντά στο 1.70 περίπου, σχετικά εύσωμος, με καστανόξανθο μαλλί σπαστό και φορούσε μια γκρι κοντομάνικη μπλούζα. Αν τους δει πιστεύει ότι, ειδικά το ψηλό, θα μπορούσε να τον αναγνωρίσει με μεγαλύτερη ευκολία. Το χρονικό διάστημα, από τότε που ο Π. έλαβε τηλεφωνικό μήνυμα από τον αξιωματικό πύλης του ΚΕΤΘ περί ώρα 06.15' μέχρι και την ώρα, που ήταν όρθιος με τα παραπάνω δύο άτομα στο λεωφορείο, το προσδιορίζει στα 45' περίπου. Το λεωφορείο τελικά έκανε στάση στο 48<sup>ο</sup> χιλιόμετρο της εθνικής οδού Αθηνών – Λαμίας περί ώρα 07.20' έξω από ένα κατάστημα εμπορίας καυσίμων. Κατέβηκαν πέντε άτομα, περιλαμβανομένου του Π., όλα τελικώς από την εμπρόσθια πόρτα του αυτοκινήτου και μαζί με τον οδηγό μετέβησαν και πήραν τα πράγματά τους από το χώρο των αποσκευών. Από το βενζινάδικο τηλεφώνησαν σε ταξί του Αυλώνα – Αττικής, το οποίο εντός μέγιστου χρονικού διαστήματος δέκα λεπτών τους παρέλαβε. Μπήκαν μέσα στο ταξί και οι πέντε συνταξιδιώτες, που είχαν κατέβει από το όχημα. Στο κάθισμα του συνοδηγού κάθισε ο Ε., ενώ οι άλλοι τέσσερις κάθισαν στις πίσω θέσεις. Στη διαδρομή για το στρατόπεδο του ΚΕΤΘ η οδηγός του ΤΑΞΙ τους ρώτησε από πού κατάγονται και αν είναι στρατιώτες ή βαθμοφόροι. Ο Π. της απάντησε ότι είναι στρατιώτης και κατάγεται από τη Θεσσαλονίκη, ο κατηγορούμενος Ε. πως είναι ΕΠ.ΟΠ. και κατάγεται από την Αλεξανδρούπολη, ο Ρ. δεν θυμάται (ο Π.) τι απάντησε, ενώ ο ένας από τους άλλους δύο απάντησε ότι ο ένας εξ αυτών ήταν ΕΠ.ΟΠ. και ο άλλος ΕΠΥ, απάντησαν δε ο

ένας πως κατάγεται από την Κομοτηνή και άλλος από τις Σέρρες, χωρίς όμως ο Π. να μπορεί να διευκρινίσει ποιος από τους ανωτέρω δύο καταγόταν από πού καθώς και τι βαθμό και ειδικότητα είχαν. Ο Δ. Ρ. αναφέρει ότι κατά την αναχώρηση του λεωφορείου από τη Θεσσαλονίκη πήγε να καθίσει στη θέση, για την οποία είχε κράτηση, με αριθμό 15. Επειδή στη θέση όμως αυτή καθόταν ήδη ένας κύριος μεγάλης ηλικίας, ο ίδιος πήγε και κάθισε στη θέση με αριθμό 12, που βρισκόταν στη δεξιά πλευρά του οχήματος από την έξω πλευρά προς το παράθυρο. Κοιμήθηκε και, όταν το αυτοκίνητο έκανε στάση κοντά στη Λαμία, ξύπνησε, ο ίδιος όμως δεν κατέβηκε απ' αυτό, διότι συνέχισε τον ύπνο του. Μετά από ένα περίπου δεκάλεπτο ξύπνησε και πάλι. Όταν περί ώρα 06.45' της 28-6-2004 το λεωφορείο έφθασε κοντά στα διόδια του Σχηματαρίου, σηκώθηκε από τη θέση του και πλησίασε τον οδηγό, από τον οποίο ζήτησε να κάνει στάση στο τοπικό σημείο που έπρεπε να κατέλθει, ώστε να μεταβεί στο στρατόπεδο του ΚΕΤΘ. Ο οδηγός του είπε ότι δεν γνωρίζει πού ακριβώς έπρεπε να σταματήσει και του ζήτησε να προσέχει ο ίδιος τη διαδρομή. Ο Ρ. πήγε να καθίσει ξανά στη θέση του, αλλά κάθισε στη διπλανή θέση με αριθμό 11, όπου καθόταν πριν η κοπέλα, διότι η τελευταία είχε ήδη μετακινηθεί στη δεξιά της θέση προς την πλευρά του παραθύρου. Όταν επέστρεφε για να καθίσει στην παραπάνω θέση παρατήρησε τον κατηγορούμενο Ε. να κάθεται στην αριστερή πλευρά του οχήματος κοντά στο κέντρο του, πίσω από τη θέση αυτού (Ρ.) τρεις με τέσσερις σειρές καθισμάτων, τον δε Π. να κάθεται και αυτός σε θέση, που βρισκόταν κοντά στο κέντρο του αυτοκινήτου στην αριστερή πλευρά, πολύ κοντά στη θέση του Ε.. Τους παρατήρησε δε, διότι είχε ήδη ξημερώσει, η ώρα ήταν περίπου 07.00' και τους θυμόταν φυσιογνωμικώς κατά τη φόρτωση των αποσκευών τους στη Θεσσαλονίκη. Όταν κάθισε στη θέση του, είδε τον κατηγορούμενο να σηκώνεται από τη θέση του και να πηγαίνει προς τον οδηγό. Κάθισε μπροστά, κάπνισε ένα τσιγάρο και ακολούθως γύρισε πίσω. Όταν τον πλησίασε (ο Ε.), ο Ρ. τον ρώτησε αν γνώριζε πού έπρεπε να σταματήσουν, αυτός δε του απάντησε πως δεν γνώριζε και ξαναπήγε πάλι μπροστά προς τον οδηγό του λεωφορείου. Τον ρώτησε κάτι και γύρισε πίσω στη θέση του. Μόλις το αυτοκίνητο έφθασε στα Οινόφυτα, ο Ρ. σηκώθηκε και πήγε προς τον οδηγό, ήλθε κοντά του και ο κατηγορούμενος και τότε είδε (ο Ρ.) και άλλα τρία άτομα να βρίσκονται όρθια στην πίσω πόρτα του οχήματος, η οποία είναι στο κέντρο του. Κατά τη διαδρομή κάποιος απ' αυτούς τους τρεις, που ήταν όρθιοι στην πίσω πόρτα, είπε στον οδηγό να σταματήσει, ο Ρ. όμως του είπε να προχωρήσει λίγο ακόμη. Το λεωφορείο έκανε στάση έξω από ένα κατάστημα εμπορίας καυσίμων. Κατέβηκαν πέντε άτομα, περιλαμβανομένου του Ρ., τα δε τέσσερα υπόλοιπα άτομα ο Ρ. δεν τα γνώριζε. Πρώτος κατέβηκε ο Π. και στη συνέχεια ο Ρ. Ο Ρ. δεν γνωρίζει με ποια ακριβώς σειρά και από ποια πόρτα κατέβηκαν οι άλλοι τρεις. Μετέβησαν και πήραν τα πράγματά τους από το χώρο των αποσκευών. Από το βενζινάδικο τηλεφώνησαν σε ταξί του Αυλώνα – Αττικής, το οποίο και τους παρέλαβε. Μπήκαν μέσα στο ταξί και οι πέντε συνταξιδιώτες, που είχαν κατέβει από το όχημα. Στο κάθισμα του συνοδηγού κάθισε ο Ε., ενώ οι άλλοι τέσσερις κάθισαν στις πίσω θέσεις. Στη διαδρομή για το στρατόπεδο του ΚΕΤΘ η οδηγός του ΤΑΞΙ τους ρώτησε από πού κατάγονται. Ο Ρ., απ' ότι θυμάται, της απάντησε ότι είναι από τη Χαλκιδική, ο κατηγορούμενος Ε. πως κατάγεται από την Αλεξανδρούπολη, ο Π. δεν θυμάται (ο Ρ.) τι απάντησε, ενώ εκ των άλλων δύο προσώπων ο ένας είπε πως κατάγεται από την Κομοτηνή και άλλος από τις Σέρρες, χωρίς όμως ο Π. να μπορεί να διευκρινίσει ποιος από τους ανωτέρω δύο καταγόταν από πού. Εκ των δύο αυτών προσώπων, απ' ότι ενθυμείται ο Ρ., ο ένας ήταν ψηλός, περίπου 1.85, μελαχρινός, αδύνατος, με μαύρα μαλλιά, φορούσε δε μεγάλα γυαλιά ηλίου, ενώ κατά τη διάρκεια διαδρομής στο ΤΑΞΙ καθόταν δίπλα στο Ρ.. Ο άλλος είχε ύψος περίπου 1.75, ήταν ξανθός, με κανονική σωματική διάπλαση και φορούσε μπλε γυαλιά ηλίου, ήταν δε αυτός που είχε πει στον οδηγό του λεωφορείου να πραγματοποιήσει στάση στα Οινόφυτα. Η οδηγός του ΤΑΞΙ τους ρώτησε εάν ήταν βαθμοφόροι και εκτός από αυτούς, που της απάντησαν ότι

είναι ΕΠ.ΟΠ., ένας εκ των ως άνω δύο ατόμων απάντησε ότι είναι ΕΠΥ. Ο μάρτυρας Χ. Π., τότε βοηθός ταμίας του λογιστηρίου του ΚΕΤΘ, αναφέρει προανακριτικώς ότι περί ώρες από 11.00΄ έως 12.00΄ της 28-6-2004 προσήλθε στο γραφείο του ένας ΕΠ.ΟΠ. και του ανέφερε ότι το μηχάνημα ΑΤΜ συναλλαγής χρημάτων της Γενικής Τράπεζας της Ελλάδας, ευρισκομένου εντός του στρατοπέδου, του είχε κρατήσει την κάρτα ανάληψης μετρητών, τον ρώτησε δε (Π.) τι έπρεπε να κάνει για να πάρει πίσω την κάρτα του. Ο Π. του απάντησε ότι στην οθόνη του μηχανήματος εμφανίζονται δύο τηλεφωνικοί αριθμοί, τους οποίους μπορούσε να καλέσει για να του πουν τι ακριβώς θα κάνει. Πρόσθετα ο Π. του είπε πως, εάν ο ΕΠ.ΟΠ. το επιθυμούσε, μπορούσε να του δώσει και τον τηλεφωνικό αριθμό του κ. Μ., που ήταν Υποδιευθυντής της Γενικής Τράπεζας και τον είχε εξυπηρετήσει στο παρελθόν (τον Π.) σε ανάλογα περιστατικά, για να τον καλέσει στο τηλέφωνο. Ο ΕΠ.ΟΠ. του απάντησε «Όχι, όχι. Δεν πειράζει. Ευχαριστώ» και έφυγε. Από τον Αστυνομικό Σταθμό Αυλώνα υπεδείχθησαν στον Π. οι Π. Π., Δ. Ρ. και ο κατηγορούμενος ΕΠ.ΟΠ. Δ. Ε.. Στην ίδια κατάθεσή του διευκρινίζει πως, λόγω του ότι το άτομο που τον επισκέφθηκε ήταν μελαχρινό, μετρίου αναστήματος και σχετικά εύσωμο, ο Ε. είναι το ίδιο και αυτό πρόσωπο, που είχε προσέλθει στο γραφείο του την 28-6-2004, χωρίς όμως να είναι σίγουρος 100%, καθόσον το χρονικό διάστημα, που συνομίλησε μαζί του ήταν σχετικά μικρό. Καταθέτοντας ανακριτικώς ο ίδιος μάρτυρας προσδιορίζει το χρόνο, που δέχθηκε επίσκεψη την 28-6-2004, μεταξύ των ωρών από 11.00΄ έως 11.30΄. Τονίζει δε πως προσήλθαν στο γραφείο του τρία άτομα, φορώντας στολή παραλλαγής, χωρίς αυτός όμως να προσέξει τα διακριτικά τους. Στάθηκαν στο ύψος της πόρτας του γραφείου του, σε απόσταση περίπου 7 μέτρων από τον ίδιο. Ένας απ' αυτούς του γνώρισε το γεγονός και του έκανε την ερώτηση, που ο Π. ιστορεί στην προανακριτική του κατάθεση. Αυτός (Π.) του απάντησε όσα επίσης προανακριτικώς αναφέρει. Οι άλλοι δύο, εκ των τριών στρατιωτικών, που τον επισκέφτηκαν στο γραφείο του, δεν μίλησαν καθόλου, στη συνέχεια δε έφυγαν και οι τρεις μαζί. Δηλώνει πως, όταν την 1-7-2004 του υπεδείχθησαν από τον Αστυνομικό Σταθμό Αυλώνα οι Π. Π., Δ. Ρ. και ο κατηγορούμενος Δ. Ε., αναγνώρισε ότι το άτομο, που του είχε μιλήσει, ήταν ο Ε., ωστόσο καταθέτει πως δεν είναι απόλυτα σίγουρος, γιατί το χρονικό διάστημα που συνομίλησαν οι δυό τους (εν. ο Π. και ο Ε.) ήταν μικρό. Τα άλλα δύο άτομα, που προσήλθαν με τον Ε. στο γραφείο του, δεν τα αναγνώρισε.

Επειδή, ύστερα από τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά, που εκτέθηκαν και εκτιμήθηκαν σωστά, προέκυψε ότι κατά τη διάρκεια του πραγματοποιηθέντος οδικού δρομολογίου Θεσσαλονίκης – Αθηνών με το ΔΧΕ λεωφορείο του ΚΤΕΛ Θεσσαλονίκης με ώρα αναχώρησης από τη Θεσσαλονίκη την 27-6-2004 και περί ώρα 23.45΄, σε χρόνο πρωινό της 28-6-2004, κείμενο μεταξύ της αναχώρησης του παραπάνω αυτοκινήτου από πραγματοποιηθείσα επί εικοσάλεπτο στάση του έξω από τη Λαμία προς αναψυχή των επιβαινόντων σ' αυτό και της καθόδου των πέντε παραπάνω στρατιωτικών στο 48<sup>ο</sup> χιλιόμετρο της εθνικής οδού Αθηνών – Λαμίας περί ώρα 07.20΄ της ίδιας ημερομηνίας, σε χρόνο που η Θ. Φ. κοιμόταν, αφαιρέθηκε από άγνωστους δράστες, σφόδρα πιθανώς εκ των ανωτέρω πέντε στρατιωτικών, το πορτοφόλι της, χρώματος μαύρου από δερματίνη, που ασφάλιζε με φερμουάρ, το οποίο φυλασσόταν από την ίδια στα πλάγια μέσα στην ατομική της τσάντα, που μετέφερε μαζί της και η οποία (τσάντα) ήταν κλειδωμένη. Μέσα στο πορτοφόλι είχε: I) δύο κάρτες συναλλαγών της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδας, μία εκ των οποίων ήταν ανάληψης με αριθμό 589242003714, ενώ η άλλη πιστωτική, II) μία κάρτα συναλλαγών της Αγροτικής Τράπεζας Ελλάδας ανάληψης με αριθμό 5895500070287202, III) τους προσωπικούς αριθμούς (pin) των καρτών αυτών, IV) το χρηματικό ποσό των εκατόν πενήντα (150) ευρώ σε χαρτονομίσματα και κέρματα, V) προσωπικές της φωτογραφίες και VI) το υπ. αριθ. 262592 δελτίο αστυνομικής της ταυτότητας, εκδοθέν το Μάιο του 2004 από το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης / Ελληνική Αστυνομία. Με την υπ. αριθ. 589242003714 κάρτα συναλλαγών της Εθνικής

Τράπεζας της Ελλάδας, ανήκουσα στη μηνύτρια Φανού, πραγματοποιήθηκαν τις πρωινές ώρες, πιθανώς εγγίζουσες την 08.15' ώρα, της 28-6-2004 δύο αναλήψεις από το μηχάνημα ΑΤΜ της Γενικής Τράπεζας της Ελλάδας, ευρισκομένου στο στρατόπεδο του ΚΕΤΘ, μέσω του διατραπεζικού συστήματος ΔΙΑΣ, ποσών η μεν πρώτη τριακοσίων (300) ευρώ, η δε δεύτερη πενήντα (50) ευρώ. Κατ' ακολουθία τελέστηκε σε βάρος της το αδίκημα της διακεκριμένης κλοπής του άρθρου 374 περ. γ' του ΠΚ, καθόσον το κλαπέν πορτοφόλι της ευρίσκετο εντός της τσάντας της, που έφερε μαζί της ως ταξιδιώτης του εκτεθέντος υπεραστικού οδικού δρομολογίου. Η μορφή αυτή της κλοπής είναι κακουργηματικού χαρακτήρα, τιμωρούμενη με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών. Ωστόσο από ουδέν ασφαλές στοιχείο της δικογραφίας προκύπτει ότι ο κατηγορούμενος ΕΠ.ΟΠ. Δ. Ε. ήταν ο δράστης της ανωτέρω περιγραφείσας κλοπής, καθόσον ουδείς των μαρτύρων επιβεβαιώνει, έστω και εμμέσως, ότι υπήρξε αυτόπτης της ως άνω κλοπής του πορτοφολιού της Θ. Φ. από τον κατηγορούμενο.

Επιπρόσθετα η αναγνώριση του κατηγορουμένου από το μάρτυρα Χ. Π. σαν το άτομο που τον επισκέφθηκε στο γραφείο του λογιστηρίου του ΚΕΤΘ περί ώρες 11.00' έως 11.30' και του ζήτησε πληροφορίες, προκειμένου να εξάγει την κρατηθείσα από το, ευρισκόμενο εντός του ΚΕΤΘ, μηχάνημα ΑΤΜ της Γενικής Τράπεζας της Ελλάδας - ως προκύπτει εκ των καταθέσεων, προανακριτικής και ανακριτικής, του μάρτυρα - δεν παρέχει ασφάλεια δικανικής κρίσης. Τούτο δε διότι ο ίδιος ο μάρτυρας Π. δεν είναι κατηγορηματικός στη θέση του περί αδιαμφισβήτητης αναγνώρισης του κατηγορουμένου, εδραιώνοντας αυτήν (την αναγνώριση) με πιθανολόγηση. Πιθανολόγηση μάλιστα που κυρίως στηρίζεται στα αδρά, εξωτερικά χαρακτηριστικά του ατόμου, που τον επισκέφθηκε, μόνο του - ή με δύο, ως αναφέρει ανακριτικώς, άλλα άτομα - ήτοι στο γεγονός πως το άτομο αυτό ήταν μελαχρινό, μετρίου αναστήματος και σχετικά εύσωμο, ενώ η διατηρούμενη αμφιβολία του ίδιου (μάρτυρα Π.) στηρίζεται στο γεγονός ότι το χρονικό διάστημα που συνομίλησε με το άτομο, που τον επισκέφθηκε και τον ρώτησε, ήταν σχετικά μικρό, χρόνου, συνεπώς, τέτοιου, ώστε να μην είναι εκ των πραγμάτων σε θέση να συγκρατήσει περισσότερα, πιο σαφή και ειδικά εξωτερικά χαρακτηριστικά του προσώπου αυτού.

Η ένδειξη, ακολούθως, της αναγνώρισης του κατηγορουμένου Ε. από το μάρτυρα Χ. Π., καθ' όν τρόπο ιστορείται ανωτέρω και διατυπώνεται στις καταθέσεις του τελευταίου είναι ιδιαίτερα ασθενής, ώστε να συνδέσει, έστω και εξ αυτού και μόνου του λόγου, τον κατηγορούμενο αιτιωδώς με το πρόσωπο, που διέπραξε την κλοπή σε βάρος της μηνύτριας Θ. Φ.. Ωσαύτως γεννώνται σοβαρές αμφιβολίες σχετικά με τη διάπραξη του υπόψη αδικήματος της διακεκριμένης κλοπής από τον κατηγορούμενο. Η ένδειξη, συνεπώς, αυτή οπωσδήποτε δεν είναι, αντικειμενικώς κρινόμενη, επαρκής για την παραπομπή του Ε. στο ακροατήριο.

Πιθανολογείται όμως βασίμως ότι η ένδειξη αυτή μπορεί να ενισχυθεί στο μέλλον με νέα αποδεικτικά στοιχεία επί της προκείμενης ποινικής υπόθεσης. Τέτοιες δε νέες ενδείξεις δύνανται να προκύψουν στο μέλλον τόσο από την ενδεχόμενη εύρεση των άλλων δύο στρατιωτικών που υπηρετούσαν την 28-6-2004 στο ΚΕΤΘ, ο ένας πιθανώς ΕΠ.ΟΠ. και ο άλλος ΕΠΥ, ο ένας δε με πιθανό τόπο καταγωγής τη Ροδόπη, ενώ ο άλλος από τις Σέρρες, με τα εξωτερικά δε χαρακτηριστικά, που περιγράφουν οι μάρτυρες Π. Π. και Δ. Ρ., οι οποίοι δε συνταξίδευαν στο ίδιο οδικό δρομολόγιο με τους Φ., Π., κατηγορούμενο και Ρ., όσο και από την ενδεχόμενη προσέλευση νέων μαρτύρων, ομοίως επιβαινόντων στο συγκεκριμένο λεωφορείο, που εκτέλεσε το εκτεθέν δρομολόγιο, οι οποίοι να δύνανται να καταθέσουν περί της τυχόν αυτοψίας του κατηγορουμένου κατά τη χρονική στιγμή, που φέρεται ότι αυτός τέλεσε την κλοπή.

Κατόπιν των ανωτέρω θα πρέπει να παύσει προσωρινά η δίωξη σε βάρος του ΕΠ.ΟΠ. δεκανέα (ΤΧ) Δ. Ε. του Η. (ΑΜ : ..... ) για το αδίκημα της διακεκριμένης



περίπτωσης κλοπής (αφαίρεσης πράγματος μεταφερόμενου από ταξιδιώτη) του άρθρου 374 περ. γ' του ΠΚ, πράξη που φέρεται ότι τελέστηκε την 28-6-2004 εντός του ΔΧΕ λεωφορείου του ΚΤΕΛ Θεσσαλονίκης, εκτελούντος το δρομολόγιο Θεσσαλονίκη – Αθήνα με ώρα αναχώρησης την 23.45' της 27-6-2004, με τόπο τέλεσης την εθνική οδό Αθηνών – Λαμίας και πάντως μετά τη Λαμία προς Αθήνα, άκρως δε πιθανώς επί των νομών Βοιωτίας ή Αττικής.

## ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

### ΠΡΟΤΕΙΝΩ

Να παύσει προσωρινά η δίωξη σε βάρος του ΕΠ.ΟΠ. δεκανέα (ΤΧ) Δ. Ε. του Η. (ΑΜ : ..... ) του 31 ΤΥΠ για το αδίκημα της διακεκριμένης περίπτωσης κλοπής (αφαίρεσης πράγματος μεταφερόμενου από ταξιδιώτη) του άρθρου 374 περ. γ' του ΠΚ, πράξη που φέρεται ότι τελέστηκε την 28-6-2004 εντός του ΔΧΕ λεωφορείου του ΚΤΕΛ Θεσσαλονίκης, εκτελούντος το δρομολόγιο Θεσσαλονίκη – Αθήνα με ώρα αναχώρησης την 23.45' της 27-6-2004, με τόπο τέλεσης την εθνική οδό Αθηνών – Λαμίας και πάντως μετά τη Λαμία προς Αθήνα, άκρως δε πιθανώς επί των νομών Βοιωτίας ή Αττικής.

Αθήνα 12 Οκτωβρίου 2006, Ο Εισαγγελέας Στρατιωτικός Δικαστής Β' Λέκκας Γεώργιος, Αντεισαγγελέας.

Αφού το Συμβούλιο άκουσε τον Εισαγγελέα που ανέπτυξε προφορικά την παραπάνω πρότασή του και μετά την αποχώρησή του μελέτησε τη δικογραφία και σκέφτηκε κατά Νόμο.

Ι. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 193 παρ. 2 περ. ζ' ΣΠΚ (που κυρώθηκε με το πρώτο άρθρο του Ν. 2287/1995) οι στρατιωτικοί δεν υπάγονται στα στρατιωτικά, αλλά στα κοινά ποινικά δικαστήρια για κακουργήματα και πλημμελήματα που με ειδικούς νόμους υπάγονται στα εφετεία, ενώ αντίστοιχη διάταξη περιείχε και ο προϊσχύσας ΣΠΚ (που κυρώθηκε με τον Α.Ν. 2803/1941) στο άρθρο 247 περ. ε' (βλ. Αδ. Παπαδαμάκη, Στρατιωτικό Ποινικό Δίκαιο, 1997, σελ. 461-462). Με το Ν.Δ. 876/41, που κυρώθηκε με το ψήφισμα ΛΓ'/1947, καθιδρύθηκε αρμοδιότητα των (πενταμελών τότε) εφετείων για την εκδίκαση του εγκλήματος της διακεκριμένης κλοπής (κλοπής σε βαθμό κακουργήματος), σύμφωνα δε με το άρθρο 1 του Α.Ν. 853/1948, που κυρώθηκε με το ψήφισμα ΟΒ'/1949, τα αδικήματα που προβλέπονται στο προαναφερόμενο Νομοθετικό Διάταγμα εξακολούθησαν να υπάγονται στα εφετεία. Εξάλλου, το τελευταίο ψήφισμα (ΟΒ'/1949) διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 2 στοιχ. γ' του Ν. 233/1975. Πρέπει δε να σημειωθεί ακόμη ότι η αντικατάσταση του άρθρου 111 ΚΠΔ από το Ν. 969/1979 (άρθρο 5) και τους Ν. 1272/1984 και Ν. 1738/1987, δεν έθιξε την αρμοδιότητα αυτή του εφετείου, αφού κατά το άρθρο 6 του Ν. 969/1979 «όσα εγκλήματα είχαν υπαχθεί στο Εφετείο με ειδικούς νόμους εξακολουθούν να υπάγονται σ' αυτό». Άλλωστε κατά τη διάταξη του άρθρου 97 παρ. 2 του Συντάγματος 1975 όσα κακουργήματα έχουν υπαχθεί με ψηφίσματα και ειδικούς νόμους στην αρμοδιότητα των εφετείων εξακολουθούν να υπάγονται σ' αυτήν, εκτός αν με νόμο υπαχθούν στην αρμοδιότητα των Μικτών Ορκωτών Δικαστηρίων. Τέτοιος νόμος για την υπαγωγή των παραπάνω εγκλημάτων στην αρμοδιότητα των Μικτών Ορκωτών Δικαστηρίων δεν εκδόθηκε, τουναντίον ο κοινός νομοθέτης με νεότερο του Συντάγματος νόμο, όπως ήδη αναφέρθηκε, διατήρησε την αρμοδιότητα του εφετείου. Ούτε όμως και οι μετέπειτα αναθεωρήσεις του Συντάγματος (το 1986 και το 2001) έθιξαν τη διάταξη του άρθρου 97 παρ. 2. Από τα προεκτεθέντα σαφώς προκύπτει ότι η διακεκριμένη κλοπή – ιδίως της ειδικότερης

μορφής της περ. γ' του άρθρου 374 ΠΚ (η οποία χαρακτηριζόταν ως κακούργημα και από τον προϊσχύσαντα του ΠΚ Ποινικό Νόμο στο άρθρο 374) – υπάγεται στην αρμοδιότητα των τριμελών πλέον – κατ' άρθρο 14 παρ. 2 Ν. 1649/1986 – εφετείων όχι βέβαια με βάση τη γενική διάταξη του άρθρου 111 ΚΠΔ, αλλά κατ' εφαρμογή της ειδικότερης ρυθμίσεως του ψηφίσματος ΟΒ'/1949, η οποία μάλιστα διατηρήθηκε σε ισχύ με νεότερο του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας νόμο (Ν. 233/1975) και, όπως προαναφέρθηκε, επαναδιατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 6 του Ν. 969/1979. Πρέπει μάλιστα στο σημείο αυτό να επισημανθεί ότι ενώ η δομή και το περιεχόμενο της διατάξεως του άρθρου 111 παρ. 1 ΚΠΔ διατηρήθηκαν κατά βάση τα αυτά από την ισχύ του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας μέχρι και σήμερα, τουλάχιστον όσον αφορά στις κακουργηματικές μορφές κλοπής, εξ αρχής έγινε δεκτό πως πέραν της ρυθμίσεως του άρθρου 111 ΚΠΔ, στην αρμοδιότητα του δικαστηρίου των εφετών υπάγονται και τα κακουργήματα, τα οποία είχαν υπαχθεί προγενέστερα στο εφετείο με το ψήφισμα ΟΒ'/1949 «όπερ δεν ηδύνατο να θίξη ο μηδέν άλλως περί αυτού διαλαβών ΚΠΔ», ο δε ΚΠΔ με το άρθρο 593 περ. β' διατήρησε σε ισχύ το ψήφισμα ΛΓ'/1947 [βλ. Αθ. Κονταξή, Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, Τόμ. Α', 2006<sup>4</sup>, σελ. 914 · Ι. Ζησιάδη, Ποινική Δικονομία, τόμ. Α', 1976<sup>3</sup>, σελ. 604-605 · Αγγ. Μπουρόπουλου, Ερμηνεία του Κώδικος Ποινικής Δικονομίας, τόμ. Α', 1957<sup>2</sup>, σελ. 161 και σημ. 8 · Γ. Βαβαρέτου, Κώδιξ Ποινικής Δικονομίας, 1964<sup>3</sup>, σελ. 264-265 · Γνμδ ΕισΑΠ 8/1951, ΠοινΧρον Α'(1951), σελ. 100 · ΑΠ 472/1952, ΠοινΧρον Γ'(1953), 28 · ΑΠ 203/1955, ΠοινΧρον Ε'(1955), 417 · Εγκύκλιο Υπ. Δικαιοσύνης 4117/4/15-1-1951, ΠοινΧρον Α'(1951), σελ. 104 · για τη ληστεία βλ. ΑΠ 1801/1991, ΠοινΧρον ΜΒ'(1992), 374].

Η άποψη, στηριζόμενη σε εξ αντιδιαστολής επιχείρημα, ότι πλέον εξαιτίας της διατυπώσεως της παρ. 1 του άρθρου 111 ΚΠΔ – ύστερα και από την τροποποίησή του από το Ν. 969/1979 και τους Ν. 1272/1984 και Ν. 1738/1987 (ως προς το όριο του ποσού) –, ο στρατιωτικός ως δράστης του κακουργήματος της διακεκριμένης κλοπής του άρθρου 374 περ. γ' ΠΚ σε βάρος ιδιώτη υπάγεται (σιωπηρά) στη δικαιοδοσία των στρατιωτικών ποινικών δικαστηρίων, κατ' άρθρο 111 ΚΠΔ, θεωρώντας πως η ισχύς του ψηφίσματος ΟΒ'/1949 έχει σιωπηρά καταργηθεί με τους Ν. 1272/1984 και Ν. 1738/1987, δεν μπορεί βάσιμα να υποστηριχθεί.

Ο κοινός νομοθέτης δεν μπορούσε να καταργήσει την τακτική ποινική δικαιοδοσία του εφετείου και να υπάγει το έγκλημα της διακεκριμένης (κακουργηματικής) κλοπής του άρθρου 374 περ. γ' ΠΚ (όταν τελείται από στρατιωτικό σε βάρος ιδιώτη) στην ειδική ποινική δικαιοδοσία των στρατιωτικών δικαστηρίων, αφού κάτι τέτοιο θα ερχόταν σε ευθεία αντίθεση με τη διάταξη του άρθρου 97 παρ. 2 του Συντάγματος 1975/1986/2001, η οποία διατηρεί την αρμοδιότητα των εφετείων για την εκδίκαση κακουργημάτων που έχουν υπαχθεί σ' αυτήν με ψηφίσματα και ειδικούς νόμους, παρέχοντας τη δυνατότητα στον κοινό νομοθέτη υπαγωγής αυτών στην αρμοδιότητα των Μικτών Ορκωτών Δικαστηρίων και μόνον, κι όχι βέβαια στην αρμοδιότητα οποιουδήποτε άλλου δικαστηρίου (όπως των στρατιωτικών δικαστηρίων). Συνεπώς η προαναφερομένη ρύθμιση του ψηφίσματος ΟΒ'/1949, θωρακισμένη με συνταγματική ισχύ, υπερισχύει έναντι κάθε άλλης που ενδεχομένως ρυθμίζει διαφορετικά το ζήτημα, την οποία τα δικαστήρια, κατ' άρθρο 93 παρ. 4 του Συντάγματος, υποχρεούνται να μην εφαρμόζουν [βλ. σχετ. Βουλ. Συμβ. Δ.Σ. Λάρισας 97/1994, με δεκτή πρόταση Π. Χριστοφοράκου και τις εκεί παραπομπές, ΠοινΧρον ΜΕ'(1995), 242 επ. · Βουλ. Συμβ. Ναυτ. Πειραιά 15/1996, με πρόταση Ν. Παπαδακάκη, αδημ.].

Κατ' ακολουθίαν των ηγουμένων σκέψεων, η εκδίκαση του εγκλήματος της διακεκριμένης κλοπής (άρθρο 374 περ. γ' ΠΚ), για το οποίο ασκήθηκε ποινική δίωξη από τον Εισαγγελέα του Στρατοδικείου Αθηνών κατά παντός υπαιτίου στρατιωτικού, με την υπ' αριθμ. ΒΜ: 1956/2005-ΒΥΕ: 651/2005 από 20-6-2005 παραγγελία του για διενέργεια κυρίας ανακρίσεως, ανήκει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του τριμελούς

εφετείου, εκφεύγοντας, κατ' άρθρο 193 παρ. 2 περ. ζ' ΣΠΚ, της δικαιοδοσίας των στρατιωτικών δικαστηρίων.

II. Οι διατάξεις της καθ' ύλην και κατά τόπο αρμοδιότητας είναι δημόσιου χαρακτήρα και κατά συνέπεια η καθ' ύλην και κατά τόπο αρμοδιότητα εξετάζεται αυτεπαγγέλτως και από το δικαστικό συμβούλιο (άρθρα 120 και 126 ΚΠΔ), το οποίο, αν διαπιστώσει την έλλειψή της, οφείλει, χωρίς να εκτιμήσει την ουσία της υποθέσεως, να κηρύξει εαυτό και τις «παρ' αυτώ» ανακριτικές και δικαστικές αρχές αναρμόδιες. Τι πρέπει να επακολουθήσει δεν ορίζεται στα παραπάνω άρθρα. Κατά την κρατούσα άποψη πρέπει να τύχουν εφαρμογής, για την ταυτότητα του νομικού λόγου, τα οριζόμενα στη διάταξη του άρθρου 126 παρ. 1 ΚΠΔ (που εφαρμόζεται, κατ' άρθρο 213 παρ. 1 ΣΠΚ, και στις διαδικασίες ενώπιον των στρατιωτικών δικαστηρίων) [βλ. σχετ. Ι. Ζησιάδη, Ποινική Δικονομία, τόμ. Α', 1976<sup>3</sup>, σελ. 629-630 · Γ. Αρβανίτη-Γρ. Καλφάκη-Λ. Καράμπελα-Λ. Μαργαρίτη, Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, 2001, σελ. 286 και 295 επ. · Αθ. Κονταξή, Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, Τόμ. Α', 2006<sup>4</sup>, σελ. 964 και 983-984 · ΑΠ 1571/1988, ΠοινΧρον ΛΗ'(1988), 390 · ΕφΛαρ 67/1991, ΠοινΧρον ΜΑ'(1991), 1299 · ΕφΠειρ. 283/1999, ΝοΒ 48(2000), 542 · Πλημ Ροδόπης 119/1958, ΠοινΧρον Θ'(1959), 170 · ΠλημΑθ 4819/1973, ΠοινΧρον ΚΕ'(1975), 66 · ΠλημΛαμ 91/1975, ΠοινΧρον ΚΣΤ'(1976), 84 · Πλημ Κιλκίς 10/1992, ΠοινΧρον ΜΒ'(1992), 609 · ΠλημΘεσ 245/1994, ΠοινΧρον ΜΔ'(1994), 867 · Συμβ Δ.Ναυτ.Πειρ 409/1990, Υπερ. 1991, 500].

Επομένως, κατά την ομόφωνη γνώμη των μελών του, το Δικαστικό Συμβούλιο του Στρατοδικείου Αθηνών πρέπει να κηρύξει εαυτό και τις «παρ' αυτώ» ανακριτικές και δικαστικές αρχές αναρμόδιες για ανάκριση, εκδίκαση και απόφαση επί της προκειμένης ποινικής υποθέσεως για διακεκριμένη κλοπή, πράξη που φέρεται ότι τελέσθηκε εντός λεωφορείου του ΚΤΕΛ Θεσσαλονίκης κατά τη διάρκεια του ταξιδιού από Θεσσαλονίκη προς Αθήνα την 28-6-2004 και να παραπέμψει την υπόθεση στο αρμόδιο κοινό ποινικό δικαστήριο αορίστως, υπό την έννοια της παραπομπής στον αρμόδιο καθ' ύλην και κατά τόπο Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών, ο οποίος θα ενεργήσει περαιτέρω σύμφωνα με το άρθρο 43 ΚΠΔ.

#### ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αφού είδε και τα άρθρα 178 παρ. 10, 193 παρ. 1 και 2 περ. ζ', 213 παρ.1, 214 περ. β' ΣΠΚ, 120 παρ. 1 και 2 και 126 παρ. 1 ΚΠΔ.

Α) Κηρύσσει εαυτό και τις «παρ' αυτώ» ανακριτικές και δικαστικές αρχές αναρμόδιες προς εκδίκαση και απόφαση επί της προκειμένης ποινικής υποθέσεως για το αδίκημα της διακεκριμένης περίπτωσης κλοπής (αφαίρεσης πράγματος μεταφερόμενου από ταξιδιώτη) του άρθρου 374 περ. γ' του ΠΚ, πράξη που φέρεται ότι τελέστηκε την 28-6-2004 εντός λεωφορείου του ΚΤΕΛ Θεσσαλονίκης, κατά τη διάρκεια του ταξιδιού από Θεσσαλονίκη προς Αθήνα.

Β) Παραπέμπει την υπόθεση στον αρμόδιο καθ' ύλην και κατά τόπο Εισαγγελέα Πλημ/κών Αθηνών, ο οποίος θα ενεργήσει περαιτέρω σύμφωνα με το άρθρο 42 ΚΠΔ.

Αποφασίσθηκε στην Αθήνα την 29 Δεκεμβρίου 2006 και εκδόθηκε την 8 Ιανουαρίου 2007.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ

Τ.Υ.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Τ.Υ.